

ရွှေထူးကလေး

မင်းသိလ

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ

မမေ့ပါ

မရစလေကလေးများနှင့် ခြံရံရဆုံရ ဆုံဆုံမုတ်မတ်များ

စုံနှိုင်းဖွယ်ကောင်း

ခုတ်ယာအကြိုင်း၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
 ထုတ်ဝေ - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ကျွန်ုပ်
 အခုံးပန်းသီး - ဘိုဘိုထွန်း
 ကွန်ပျူတာစာပေ - ဇိုလ်တိုး
 အတွင်းလောင် - AZ

ဖျက်နာစားပုံနှိပ်သူ

ဦးလှပျို၊ ပန်းကြဲကြေးပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၈)၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးနိုင်နိုင်အောင် (၀၆၅၇၀)၊ ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၁၉၂)၊ ၃၀ - လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ (၀၀၀၄၇)
 အမှတ်(၄၃/အေ)၊ ၄ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖြန့်ဖြူးသူ

ရွှေထူးစာပေ

အမှတ် ၂၄ - ၃ လွှာ A၊ ရာပုံလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
 ဖုန်း ၀၉ - ၂၅၀၅၁၄၀၆၅၊ ၀၉ - ၄၄၈၀၀၅၈၃၂

မင်းသီလ ၀၉၅-၈၃
 ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမဲခွဲ
 -----စာပေ(၂)ကြိမ် / ၂၀၁၉၊
 -----စာ၊ ၁၅ * ၀၈ စင်တီမီတာ
 (၀) ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမဲခွဲ

မင်းသိလ

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ

မမိပါ

ပရလောကသားများနှင့် ကြုံရဆုံရဘုံဘဝမှတ်တမ်းများ

အာဇာနည်

- ၁။ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ မဖဲဝါ ၇
- ၂။ ဝိညာဉ်ရှာပေးသော တရားခံ ၄၅
- ၃။ စွဲလန်းတဲ့ သရဲဝိညာဉ် ၆၁
- ၄။ ညောင်သုံးပင်သရဲနှင့် မဖဲဝါ ၈၇
- ၅။ ကောက်ကျစ်လိမ်လည်စွာ တရားဆုံးဖြတ်သော ၁၁၉
တရားသူကြီးမှ ငြိတ္တာဘဝသို့
- ၆။ သေသူကိုအမျှပေး၍ ကုသိုလ်မျှဝေယူခြင်း ၁၂၉
- ၇။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မောင်မဲခေါင်နှင့် ၁၃၉
ဝိညာဉ်သခင်မ မဖဲဝါ

စာရေးသူအမှာ

ပြောပြရင်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ပရလောကသားများနှင့် ကြုံရ ဆုံရကုံဘဝမှတ်တမ်းများကို စိတ်ဝင်စားအောင် တင်ဆက် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်ခြားသည့်စာတ် အိမ် မဖွဲ့၊ ဘီလူးစည်း၊ လူ့စည်း၊ သတိထားရန်သာ ရေး သားသည်။

ပရလောကသားများကို နှိမ်နင်းသည့်ဂီတာ၊
အင်း၊ လက်ဖွဲ့များကို အမှတ်မှားမည်စိုး၊ အသေးစိပ်
မဖော်၊ ဇာတ်ကောင်ထက် ဇာတ်အိမ်ကိုသာ ဦးစားပေး
ရေးဖွဲ့ပါသည်။

သူရဲကောင်းဝါဒဆန်ဆန် ဇာတ်လိုက်များမပါ မိမိ
ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထင်မှတ်မထားသော ပရလောက ဇာတ်
ကြောင်းများကို ရှာဖွေတင်တင်ဆက်ပါသည်။

ကောင်းကျိုးလိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ...။

မင်းသီလ

ဝိညာဉ်လမ်းကြောင်း
ကြမ်းမာ

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ မဖတ်ပါ

ကြောက်အောင်ခြောက်တတ်သူ

“ဂုန်း...”

“အမလေး...”

“ကြောက်ပါပြီဗျ...”

ထိန်ပင်တောရွာစပ်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ အထက်ပါ ဆူညံသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လှေကားထိပ် အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်မှ အလေးအပင်

တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။ တံခါးတွန်းဖွင့်သူ မလေးခင်နှင့် ကိုကြီးသာဒင်တို့မှ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟဲ့...၊ ဆူညံလှချည့်လား...”

အိမ်အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်လာသည့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းက တံခါးပေါက်ဝသို့ အရောက် အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“အမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်း နောက်မှ ဆယ်နှစ်သားလေး ဖိုးထင်ကပ်ပါလာရင်း မေးလိုက်သည်။ အများက ကြောက်လန့်နေသလို မျက်နှာမျက်နှာကြေသည်။ ဖိုးထင်ကတော့ ပြုံးယောင်သန်းလျက် အမေဖြစ်သူက သဘောပေါက်သွားသည်။

“ငထင်... ဒါနှင့်လက်ချက်မလား...”

“သူတို့ကြောက်မလားလို့ ခြောက်ကြည့်တာပါ...”

“မင်း... ဘာတွေ လုပ်ထားလဲကွ ငထင်ရ...”

‘ကိုကြီးသာဒင်ကလည်း အမ... မလေးခင် ကြောက်
မယ်ဆိုထားပါတော့၊ ခုတော့ ကိုကြီးသာဒင်က ပိုကြောက်
နေပါလား’

“ငါတို့ကြောက်အောင် မင်းဘာလုပ်ထားသလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ ကိုကြီးသာဒင်ရာ၊ တံခါးပေါက်
အပေါ်မှာ သစ်တုံးတစ်တုံး တင်ထားတာပါ၊ အဲဒါကို မမလေး
က တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အပေါ်က သစ်တုံးပြုတ်ကျ
သွားတယ်၊ အဲဒီ သစ်တုံးက အောက်မှာချထားတဲ့ အပိုက်နဲ့
ပေါ်ကျပြီး အသံဆူညံသွားတာပါ...”

“ဟဲ့... ငထင်၊ နင်... တော်တော်ခက်ပါလား၊ တစ်
အိမ်လုံး ဘယ်နေရာ သွားသွား... မင်းခြောက်တဲ့နေရာတွေ
မလွတ်ပါလား”

“သားက... သူတို့ကြောက်အောင် ခြောက်ပေး
တာပါ၊ ဒီထက် မပိုပါဘူး အမေရာ၊ ရယ်ရအောင်လုပ်တာပါ”

“ခက်တယ် ငထင်၊ မင်းဒီလို ကြောက်အောင်၊

ခြောက်တဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာမပါပါနဲ့။ သားရယ်၊ အားလုံး ဒုက္ခတွေ့နေရတာ သားက ရယ်နေနိုင်သလားလို့။”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အမေရာ...”

ငထင်သည် သူ့အမေကို သူ့လုပ်ရပ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်သည်။ မလေးခင်နှင့် ကိုကြီးသာဒင်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အမေနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ငထင် (ခေါ်) ထင်ကျော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်အောင် ခြောက်တတ်ခဲ့သည်။ အိမ် သားအားလုံး သူ့ခြောက်လှန့်မှုက မလွတ်ကြ။ သူကတော့ အပျော်သဘော နှောင့်ယှက်ခြင်းသာ အားလုံးကတော့ နေရာ အနံ့ ကြောက်လန့် နေတတ်ကြသည်။ ငထင်ကတော့ ခြောက်လှန့်ခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာမစွန့်နိုင်။ ဝါသနာကို မတားနဲ့တော့ ခြောက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘော ဖြစ်နေခဲ့ ချေပြီ။

သရက်တစ်ပင်တာဆုံမှ ခြောက်လှန်မှုများ

သရက်တစ်ပင်တာဆုံ ဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်ပြည်
 လမ်းနံဘေးတွင် ရှိသည်။ ပြည်လမ်းအနောက်ခြမ်းကျေးရွာ
 များ၏ ဆုံဆည်းရာသည် သရက်တစ်ပင်တာဆုံ ဖြစ်သည်။
 ထိန်ပင်တော၊ မိုးညို၊ ဝါးနက်ချောင်း၊ ညောင်ပင်စုကျေးရွာ
 တို့မှ လာလမ်းသည် သရက်တစ်ပင်တာဆုံတွင် ဆုံကြသည်။
 အထူးသဖြင့် သရက်တစ်ပင်တာဆုံသချိုင်းက လမ်းဆုံလမ်းခွ
 ဖြစ်သည်။ သရက်တစ်ပင် တာဆုံသချိုင်းသည် တစ်ရွယ်
 တော့ ရွာကြီးလေးရွာ၏ လမ်းဆုံဖြစ်သည်။ ရွာလမ်း
 တစ်လျှောက် စီးပွားရေး၊ ပညာရေးလုပ်ငန်းအားလုံးသည်
 သရက်တစ်ပင် တာဆုံမှ ပြည်လမ်းမသို့ ရောက်သော အချက်
 အချာနေရာ ဖြစ်သည်။ သရက်တစ်ပင်တာဆုံနှင့် အနီးဆုံးမှာ
 မိုးထင်တို့၏ ထိန်ပင်တောရွာ ဖြစ်သည်။ ထိန်ပင်တောရွာစပ်မှ
 သရက်တစ်ပင် သချိုင်းသည် ပြည်လမ်းအစပ်သို့ ရောက်
 နေသည်။ ကျန်သော ရွာများမှ ထိန်ပင်တောရွာမှ သရက်
 တစ်ပင်သချိုင်းကို ကျော်လွှား သွားမှရသည်။

ထိန်ပင်ရွာမှ အလှူအတွက် ပစ္စည်းဝယ်ပြန်လာသော ထော်လာဂျီတစ်စီးပေါ်မှ လူစု အကြောက်ခံရပြန်သည်။ သရက် တစ်ပင်တာဆုံမှ ညနေစောင်း လေကတဖြူးဖြူးတွင် ထော် လာဂျီဖြင့် ရေးဝယ်ပြန်လာသော ကိုကြီးသာဒင်တို့ အုပ်စု သချိုင်းရှေ့ အရောက်တွင် သရက်တစ်ပင် သချိုင်းထောင့် သရက်ပင်ကြီးပေါ်မှ မဲမဲအရာတစ်ခု အသံဆူညံစွာ ပြုတ်ကျ လာသည်။ အားလုံး ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ် ကြသည်။ ထော်လာဂျီကို အပြင်းမောင်း၍ သချိုင်းနှင့် ဝေးရာရွာဆီသို့ ဦးတည်မောင်းပြေး ကြသည်။

သူတို့က ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေ၍ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်။ တတ်သမျှ မှတ် သမျှ ဘုရားစာများ ရွတ်ဆို၍ ခေါင်းငုံ့လျက် လိုက်ပါလာကြ သည်။ ထော်လာဂျီ မောင်းနေသော ကိုကြီးသာဒင်သာ လမ်းရှေ့သို့ ကြည့်ပြီး အပြင်းမောင်းနေရသည်။

သချိုင်းကုန်းမှအလွန် ရွာအဝင်ဝသို့ ရောက်ချိန်တွင် သူတို့ထော်လာဂျီနောက်မှ ထင်ကျော် စက်ဘီတစ်စီးဖြင့် မျက်နှာပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟေ့ကောင်... ငထင်၊ ဘယ်ကလာတာလဲ...”

“သရက်တစ်ပင်တာဆုံက လာတာလေ...”

“မင်း... သချိုင်း နားဖြတ်တော့ ဘာသံကြားရလဲ...”

“ဘာမှ မကြားရပါဘူး... ကိုကြီးသာဒင်ရယ်...”

“ဟုတ်လား...၊ ငါတို့ကိုတော့ တာဆုံသချိုင်းက သရက်ပင်ကြီးက ခြောက်လွှတ်လိုက်လို့...”

“ကျွန်တော်တော့... မတွေ့ခဲ့ပါဘူး... ကိုကြီးသာဒင်ရယ်...”

“အေး... သရဲက... မင်းကို... ပိုကြောက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့...”

ထော်လာဂျီပေါ်မှ ငထင် သူငယ်ချင်း ခွဲကြည်က လှမ်းနောက်လိုက်သည်။ ကိုကြီးသာဒင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားဟန် ပြုသည်။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုသာဒင်ကြီး... ရွာဦးကျောင်းကို ဝင်လိုက်ဗျာ၊ ဆရာတော် ဦးသူရိယကို သရက်တစ်ပင်သချိုင်းက လူတကာကို နှိပ်စက်နေတာ ရှင်းပြရအောင်...”

“အေး... ဆရာတော်က ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကူညီနေကြပါ။ ငါတို့ အလှူအိမ်ပစ္စည်းမပို့ခင် ဦးသူရိယကျောင်းကို ဝင်လိုက်ကြတာပေါ့...”

“ကဲ... ကိုကြီးသာဒင်ရေ... ကျွန်တော်တော့... သွားပြီ”

ထင်မှ အုပ်စုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာအဝင်လမ်းအတိုင်း စက်ဘီးစီး ထွက်သွားသည်။ ကိုကြီးသာဒင်နှင့် ထော်လာကျီ ပေါ်ပါ ခရီးသွားတစ်စု ဆရာတော်ကျောင်းဝင်းထဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ သရက်တစ်ပင် တာဆုံကို မိုးချုပ်လျှင် လူမဖြတ်ရဲကြ။ နွားလှည်းများနှင့်လည်း လူအုပ်စုနည်းလျှင် မသွားရဲကြတော့။ သရက်တစ်ပင်တာဆုံ သချိုင်းထောင့်မှ

သရက်တစ်ပင် သူရဲခြောက်လွန်းသည်ဟု နာမည်ကျော် နေသည်။

မိုးညိုရွာမှ စပါးရောင်းသော လူတစ်စု သုံးဆယ် မှအပြန် သရက်တစ်ပင် တာဆုံသချိုင်းနားသို့ လရောင်မှုမဲ့ တွင်ဖြတ်သန်း ကြသည်။ သူတို့ လှည်းသုံးစီးခန့် တာဆုံမှ အဖြတ်တွင် သရက်တစ်ပင်သချိုင်းထောင့် သရက်ပင်အုပ် ကြီးပေါ်မှ “ဝုန်းခနဲ” နေအောင် မဲမဲအရာတစ်ခု ပြုတ်ကျ လာသည်။ လူရော့နွားပါနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝေးရာ သို့မောင်းပြေးခဲ့ရသည်။

ညောင်ပင်စုရွာသို့ မြို့ပေါ်မှ ပြန်လာသော စံမြတ်တို့ လူတစ်စု ပြည်လမ်းကားဂိတ်မှ သရက်တစ်ပင် တာဆုံသို့ ချိုးကွေ့ပြီး သချိုင်းဝသို့ အဖြတ်တွင် မှောင်ရီပျိုးစအချိန် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်သစ်ရိပ်များဖြင့် လင်း တစ်လှည့် မှောင်တစ်သွယ် ဖြစ်နေပြီး အမှောင်ခပ်အုပ် အုပ်ထဲတွင် သရက်ပင်ပေါ်မှ မဲမဲကြီး “မြုန်းခနဲ” ကျလာပြီး “ဝုန်းခနဲ” ဆူညံသွားသည်။ ခြေလျင်လျှောက်လာကြသော

ညောင်ပင်စုရွာသား စံမြနှင့် လူလေးယောက် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ဝါးနက်ချောင်းရွာသားနှစ်ဦးတော့ သရက်တစ် ပင်တာဆုံမှ ရွာသို့ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ဖြတ်လာကြသည်။ နာမည်ကျော် သရက်တစ်ပင်သချိုင်းထောင့် သရက်ပင် အောက်နားရောက်တော့ ကြားဖူးသည့်အတိုင်း အခြောက်ခံ ရပြန်သည်။

သချိုင်းစောင့်မဖဲဝါကို တာဝန်ပေးခြင်း

ကိုကြီးသာဒင်တို့လူစု သရက်တစ်ပင်သချိုင်းသို့ ပစ္စည်းစုံဖြင့် ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဆရာတော်အစီအစဉ်ဖြင့် ဆရာမင်းနေလ ဦးဆောင်၍ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိန်ပင်တောရွာ လူတစ်စုသာမဟုတ်။ မိုးညှို့၊ ဝါးနက်ချောင်း၊ ညောင်ပင်စုရွာတို့မှ စိတ်ဝင်စားသူများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆရာမင်းနေလမှ အုတ်ဂူကြီးကြီး၊ ပြန်ပြန်တစ်ခု

နားတွင် ရပ်လိုက်သည်။ “ပွဲစားကြီးဒေါ်လှမြင့်” စာတမ်းကပ်ထားသည့် ဂူအပေါ်တွင် ပါလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ငှက်ပျောရွက်ခင်း၍ ထမင်းပုံပြီး အမဲသားဟင်းများကိုတင်လိုက်သည်။ သောက်ရေခွက်နှင့် လက်ဆေးခွက်များကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“သချိုင်းစောင့် မဲဝဲဝါ... ခင်ဗျား၊ ကျနော်တို့ ပင့်ဖိတ်ပါတယ်၊ တာဝန်ရှိသူ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ယခု ပင့်ဖိတ်လွှာရောက်ရှိပါက သခင်မကြီး မဲဝဲဝါ ကြွရောက်ဖြေရှင်းပေးပါ ခင်ဗျား...။ အများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပင့်ဖိတ်ပါတယ်”

ဆရာမင်းနေလက ပါးစပ်မှ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုလျက် နောက်နားတွင် ကပ်ပါလာသော နတ်ဝင်သည် ကိုထွန်းဝေကို ဂူအနီးတွင် ဦးတိုက်လျက် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုထွန်းဝေမှ နတ်ဝင်သည်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပျော့ပြောင်းစွာ ဦးတိုက်လျက် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဝေါ... ဝရော... ဟူး...”

သရက်ပင်ပေါ်မှ လေတိုက်သံဖြင့် ဆူညံသော အသံများရောက်ရှိလာသည်။ လိုက်ပါကြည့်ကြသော ရွာသားများမှာ သချိုင်းဖရပ်တွင် ထိုင်လျက် ငြိမ်နေကြသည်။ ဒေါ်လှမြင့် အုတ်ဂူအမြင့်ကြီးအနီးတွင် ဆရာမင်းနေလနှင့် ကိုထွန်းဝေသာ ရှိနေကြသည်။

ထိုစဉ် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ အဆုံးတွင် ကိုထွန်းဝေ တစ်ယောက် ဂူအောက်တွင် လက်အုပ်ချီနေရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာသည်။ မြန်းခနဲဆို သူ့ကိုယ်လုံး ပိန်ပိန်ပါးပါး လေးဖြင့် အုတ်ဂူအမြင့်ကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“မဖဲဝါ... သခင်မကြီး... သုံးဆောင်ပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီလိုလို့ တောင်းပန်မလို့ပါ...”

“ကောင်းပြီ...”

ကိုထွန်းဝေထံမှ စူးစူးပါးပါး အသံကြီး ထွက်လာသည်။ ငှက်ပျော်ရွက်ပေါ်မှ ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို အငမ်းမရ စားသုံးနေတော့သည်။ ကိုထွန်းဝေ၏ မူလပုံစံ နွဲ့နွဲ့နှောင်း

နှောင်းမဟုတ်။ ကြမ်းတမ်းစွာ သရုပ်ဆောင် နေသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်ထွက်နေသည်။ မဲဝဲဝါပုံစံ ပီပြင် လှသည်။ စားသောက်ပြီး ရေတစ်ခွက်မော့ပြီး ဆရာ မင်းနေလကို စကားဆက်ပြောရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ... သခင်မကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ထိန်ပင် တော၊ ဝါးနက်ချောင်း၊ ညောင်ပင်စု၊ မိုးညိုရွာတို့က ခရီးသွား တွေ သရက်တစ်ပင်သချိုင်းမှာ အခြောက်ခံ ကြရပါတယ်။ အဲဒါ... ဘာကို မကျေနပ်လို့ ခြောက်တာလဲ၊ မဲဝဲဝါ အုပ်ချုပ်မှု အောက်ကဆိုရင် ဆုံးမပေးပါ၊ အကူအညီပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းပါရစေ’

“ဟား... ဟား...ဟား...၊ သရက်တစ်ပင်သချိုင်းမှာ ကြောက်အောင် ခြောက်နေတာ ငါတို့ ပရလောကသား မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့လူသားက ခြောက်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ငါဖြေရှင်းပေးမယ်။ ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ချပြန် ကြတော့...”

ကိုထွန်းဝေက အသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြောဆိုပြီး ခဏ
ရွှေထူးတပေ

အတွင်း ဂူပေါ်တွင် ပျော့ခွေသွားသည်။ ဆရာမင်းနေလမှာ
 ဧရပ်အတွင်းမှ ရွာသားများကိုခေါ်၍ ဂူပေါ်မှ ကိုထွန်းဝေကို
 သယ်မကြသည်။ ရေမန်းတိုက်၍ အသိတရားရအောင်
 ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကြားတယ်မလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ခြောက်တာ ပရလောကသား
 မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“လူအချင်းချင်း ခြောက်လှန့်ခြင်း ကင်းရှင်းအောင်
 မဖဲဝါ ကူညီမှာပါဗျာ။ ကဲ... ကဲ... ပြန်ကြစို့၊ ဆရာတော်
 ကိုလည်း အခြေအနေ တင်ပြကြရအောင် သွားကြစို့...”

ခြောက်တတ်သူရဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်

ထင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စက်ဘီးကို အုတ်ဂူ
 တစ်ခုအကွယ်တွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းထောင့်ရှိ
 သရက်ပင်ခြေသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သရက်ပင်ခြေတွင်

မြို့ပုတ်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည်။ မြို့ပုတ်လေးမှ ကြီးမားသော သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကြိုးဖြင့် ပတ်ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငထင်သည် သစ်တုံးကို မြို့ပုတ်ဘေးမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သစ်တုံးနှင့် သရက်ပင်ပေါ်သို့ တွယ်ထားသည့် ကြိုးစကို လိုက်ရှာသည်။ ကြိုးစကို တွေ့သည်နှင့် သရက်ပင်ကိုင်းပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

သစ်တုံးမှာ သရက်ပင်အမြင့် တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ သစ်တုံးအပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် အစွန်းတစ်ဘက်မှ ကြိုးကို ကွင်းစွပ်ပုံစံ ဖော်လိုက်ပြီး သရက်ပင်စည်တွင် ရိုက်ထားသော သံချောင်းတွင် ချိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ လူသွားလူလာ ကြည့်ပြီး... ခြောက်ရသေးတာပေါ့...”

ထင်ကျော်ဆိုတဲ့ ငထင်တစ်ယောက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း သရက်တစ်ပင်တာဆုံသင်္ချိုင်းတွင် သူ၏ ခြောက်လှန့်မှု ပုံစံပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတစ်ပါး ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်တတ်ခဲ့သော ငထင်

တစ်ယောက် လက်စွမ်းပြရန် ပြင်ဆင်နေပြီ။ ထောင်ချောက်
ဆင်၍ သစ်တုံးကို သရက်ပင်ပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့်ဆွဲတင်ပြီး
အသင့်လုပ်ထားပြီ။

ထင် အခြေအနေကို ဘေးဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်
သည်။ မြင်ကွင်းက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ ထူးခြားနေပြီ။
နေဝင်ချိန် သချိုင်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းဟု ထင်နေ
ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမြင်ကွင်းထဲမှာ နောက်တစ်ယောက်
ပိုလာနေပြီ။

အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းလှသည်။

သည်နေရာနှင့် သည်မြင်ကွင်းတခြားစီ ဖြစ်သည်။

ကြည့်လေ...။

သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်လှသူလေး...။

လက်ထဲတွင်လည်း နှင်းဆီပန်းဖြူတစ်စည်း...။

ထင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မိန်းမလှလေးသည် ထင်
ညာဘက်ရှိ အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထင်ကို

ကျောပေး၍ အုတ်ဂူပေါ်သို့ နှင်းဆီပန်းများတင်လျက် အုတ်ဂူ
ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီး ငိုကြွေးနေပြီ။

ငိုသံက တိုးညှင်းစွာဖြင့် ရှိုက်သံရော၍ပေါ်လာပြီ။

ထင်မနေနိုင်တော့။ သရက်ပင်ခြေမှ ရှေ့သို့ တိုး
ထွက်လိုက်ပြီး မိန်းမချောလေး နောက်နားကပ်သွားသည်။
နေဝင်မိုးချုပ်စဖြစ်၍ မိန်းမလှလေး၏ လှပမှုကို အဝေးက
မြင်ရပေမဲ့ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။ အနီးကပ်ကြည့်လိုသည်။ သည်
လိုအချိန် သည်လိုနေရာမှာ မကြောက်မရွံ့ သင်္ချိုင်းထဲရောက်
နေသော မိန်းမလှလေးအပါး တိုးကပ်သွားမိသည်။

“သေတဲ့သူလည်း သေနေပြီပဲဗျာ... ဒီလောက်လဲ
ငိုမနေပါနဲ့၊ မိုးချုပ်ရင် ဒီနေရာက နေလို့မသင့်ဘူးဗျာ၊
ပြန်ပါတော့ဗျာ...”

“ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူဆုံးသွားလို့ ဝမ်း
နည်းတာ အပြစ်လားရှင်...”

မိန်းမပျိုက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝမ်းနည်းသံဖြင့် စကား
ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်

လိုက်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ မိန်းမပျိုလေးမှာ အရပ်
ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံး လှသူ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား... ဘယ်ရွာကလဲ...”

“ရှင်...”

“အမလေး... သရဲ... ကြောက်ပါပြီဗျ...”

သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုလေးက ခြုံလွှာပုဝါ
နှစ်စကို လက်မှကိုင်ရင်း ငထင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငထင် လုံးဝထင်မထား။

လှပဝတ်စုံနှင့် မိန်းမချော ထင်ထားရာမှ သူ့ဖက်ကို
လှည့်၍ မျက်နှာပြလိုက်သည်။ ကြောက်စရာပါလား။
မျက်လုံးဟောက်ပက်နှင့် အရိုးခေါင်းသဏ္ဍာန်မျက်နှာကို မြင်
လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးနေရာတွင် မီးလုံးကြီးပမာ ကြောက်
မက်ဖွယ် မြင်လိုက်ရပြီ။

“အမလေး... သရဲ... ကြောက်ပါပြီဗျ...”

မြင်ကွင်းကို လန့်၍ အော်ဟစ်နေရုံမက သရက်ပင်

ဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ဆုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပုံပျက်
ပန်းပျက်နှင့် သတို့သမီးက သူ့ဆီသို့ လှမ်းလာသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။

ထင် နောက်ပြန်ဖြင့် သရက်ပင်ခြေသို့ ရောက်
လာသည်။ ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။
ဝဋ်လည်သည်ဆိုတာ ဒါဘဲလား မသိ...။

ထင်မှ ပင်ခြေရှုပ်ရှုပ် သရက်ပင်ခြေသို့ အပြေး
နောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် သစ်ငုတ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိ၍
ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ ယိုင်လဲမည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို စွဲမိစွဲရာ
အားကိုးလိုက်သည်။

သူထောက်ချောက်ဆင်ထားသော သရက်ပင်မှ ချိတ်
ဆွဲထားသော ကြိုးစကို လှမ်းဆွဲသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်
ထောင်ချောက်နဲ့ကိုယ် ထိလေပြီ...။

“ဝုန်း...”

“ဝရော... ဝရော...”

“ခွပ်...”

“အမလေး ကယ်ကြပါဦး...”

သရက်ပင်ပေါ်မှ ကြိုးချည်ထားသော သစ်တုံးကြီး ပြုတ်ကျလာသည်။ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် အရှိုန်နဲ့ကို လာသော သစ်တုံးက သရက်ပင်ခြေရှိ ငထင်၏ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကို ပစ်တိုက်၍ ပုခုံးတစ်ဖက်တွင် ပြင်းထန်စွာ ထိလိုက်သည်။ ငထင်... အသံထွက်အောင်အော်ပြီး ဒဏ်ရာဖြင့် သတိလစ် သွားချေပြီ။

သူတစ်ပါးကြောက်အောင် ခြောက်တတ်သော ငထင်...။

ယခုတော့ သူ့ထောင်ချောက်တွင် သူထိ၍ မေ့လဲ သွားချေပြီ။

ခြောက်တတ်သူရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က သချိုင်း ထဲတွင် သတိမေ့လဲချေပြီ။

သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့သူက ဆံပင်ဖားလျားကြီးဖြင့် ငထင် နားရောက်လာပြီး ငထင်ကို ကြည့်သည်။

“အော်... ထိန်ပင်တောရွာက အရိုးစမ်းရဲ့သား ထင်ကျော်ကိုး...”

နှုတ်မှ ထောင်ကိုကြည့်၍ ရွတ်ဆိုရင်း တဖြည်းဖြည်း နှင့်သင်္ချိုင်းအပြင်ဖက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားသည်။ သတို့ သမီးဝတ်စုံပေါ်မှ ပုဝါနှစ်စက ဆံနွယ်များနှင့်အတူ နောက်ဝယ် လွင့်မျောလျက်...

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သင်္ချိုင်းနှင့် ဝေးရာသို့ လွင့်ပါး ထွက်ခွာသွားခဲ့ချေပြီ...။

သင်္ချိုင်းထဲတွင်တော့ ...

ကြောက်အောင်ခြောက်သူရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်...

သင်္ချိုင်းထဲတွင် ...

သတိမေ့မျောလျက် ထောင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

တာဝန်ကျေသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမစဲဝါ

“အရိုးစမ်းတို့... အိမ်ပါလားရှင်...”

“ဟဲ့... လေးခင်... ခြံက... ခေါ်သံကြားတယ်၊
တံခါးဖွင့်...”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းမှ ခြံဝင်းထိပ်တံခါးမှ ခေါ်သံကြားသဖြင့်
သမီးဖြစ်သူ မလေးခင်ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ သတို့
သမီးဝတ်စုံနှင့် ပုဝါခြုံထားသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်
ခြံမှာရပ်နေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အဝတ်တစ်ထုပ်
ဆွဲလျက်။

“ဒါ... ကိုထင်ကျော်တို့အိမ်လား၊ အရိုးစမ်းနဲ့တွေ့
ချင်လို့...”

မလေးခင်မှ ဧည့်သည်ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းတို့အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင်
အခန်းကာရံခြင်း မရှိ၊ ကွပ်ပျစ်ကြီးများ ရိုက်ထားသည်။
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းက စကောတစ်ခုတွင် ဆေးရိုးများ မွှေလျက်
ပြောင်းပူးဖက် ခွေးလိပ်လိပ်ရန် ပြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... ဘယ်ရွာက ကလေးမလဲ၊ မိုးလည်းချုပ်
နေပြီ၊ ဘာကိစ္စလဲ...”

“အရီးစမ်းသား... ကိုထင်ကျော် အကြောင်း ပြော
မလို့ပါ...”

“ငထင်... ဘာဖြစ်ပြန်ပလဲ သမီးရယ်...”

“သရက်တစ်ပင် သချိုင်းထောင့်မှာ တွေ့ခဲ့လို့...”

“ဟဲ့... မထိတ်သာ မလန့်သာ သချိုင်းမှာလား...”

“ဟုတ်တယ်... အရီးလေး။ ကျွန်မ သချိုင်းဝ
ရောက်တော့ လူတစ်ယောက်လဲနေတာတွေ့လို့ကြည့်တော့
အရီးသား... ကိုထင်ကျော် ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်
နေတယ်။ သမီး... မနိုင်လို့ အရီးတို့ရွာအရောက် အပြေး
လာပြောတာ။ အချိန်မှီသွားခေါ်ပြီး... ဆေးကုပေးရင် သက်
သာသွားမှာပါ အရီးရဲ့...”

“ဟဲ့... သာဒင်ရေ၊ ထော်လာကျီ စက်နီးစမ်း။
ရွာထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆရာမင်းနေလနဲ့ ကျောင်း
သားတွေ ဝင်ခေါ် လာ။ ငထင်ကို သရက်တစ်ပင်သချိုင်းမှာ
တွေ့ခဲ့လို့တဲ့...”

“ကဲ... သမီး... ဖိုးလဲချုပ်ပြီ၊ အရီးတို့အိမ်မှာ ခဏ
နားနေပါလား၊ ငထင် ခေါ်ပြီးပြန်လာမှ သမီး... သွားချင်တဲ့
ဆီကို ထော်လာကျိနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“လာ... အမေ။ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်တွေ
ရှိပါတယ်။ အမေ... ခဏ နားနေလိုက်ပါ...”

မလေးခင်က အပေါ်ထပ်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး
အခန်းလွတ်အတွင်း ဖျာနှင့်ခေါင်းအုံးပါ ချပေးထားသည်။
သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက လက်ထဲမှ အဝတ်
ထုပ်ကိုကိုင်လျက် အခန်းတွင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ မလေးခင်က
အဝတ်ထုပ်ကို မြင်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေများလဲ အမေရယ်...”

“သတို့သမီးဝတ်စုံလဲဖို့ အဝတ်တွေပါ...”

“ပေး... ပေး... အမေ။ အမေ့ဘီရိုထဲ ထည့်ထား
ပေးမယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နားပါ။ အမေ... သုံးဆောင်ဖို့
ကျွန်မ သွားစီစဉ် လိုက်အုံးမယ်...”

သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုမှာ ဆံပင်ရှည်ကို လက်နှင့်သိမ်း၍ ရှေ့တွင်ချပြီး ဖျာပေါ်မှာ လွတ်လပ်စွာ အနား ယူလိုက်သည်။ မလေးခင်က နောက်ဖက်မီးဖိုဆောင်သို့ ကူး၍ ဧည့်ခံရေး စီစဉ်နေသည်။

ဖျာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော သတို့သမီးမှာ အခန်းထဲမှာ လွတ်လပ်ပြီဆိုသည်နှင့် မူလပုံစံ ပြန်ပေါ် လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ဝတ်စားမှုမှာ ကြော့ရှင်းနေသော်လည်း ဆံပင်ရှည်အောက်မှ မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန်ပေါ် လာသည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော အရိုးခေါင်းကို စွပ်ထား သည့်နှယ်၊ ကြောက်စရာအသွင်...။

တကယ်တော့ မဖဲဝါ ဖြစ်သည်။

သရက်တစ်ပင်သချိုင်းမှ ခြောက်လှန့်သူကို ကိုယ် တိုင်ဖမ်းဆီးပေးခဲ့ပြီး ခြောက်တတ်သော ထင်တစ်ယောက် ကြောက်လန့်ပြီး သတိမေ့နေသဖြင့် အချိန်မလွန်မီ၊ အိမ်သို့ သတင်းလာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တာဝန်သိတတ်သော မဖဲဝါ...။

ပရလောကသား မဖဲဝါမှ လူသားတစ်ယောက်
အသက်ကို ကယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခွဲခွဲ စမ်းနှင့် ကိုသာဒင်က ထော်လာကိုမောင်းပြီး
ထွက်သွားကြလေပြီ။ မလေးခင်က မီးဖိုထဲမှာ...

ပရလောကသား မဖဲဝါကတော့ ...

အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ...

“အရီးလေးရေ... သရက်ပင်အောက်မှာ ငထင်
မေ့လဲနေတယ်...”

“သားလေးရေ... အမေတို့... လာပြီလေ...”

“အင်း... အင်း... ရေပေးပါ...”

ငထင်မှာ သတိလစ်နေရာမှ လူသံကြား၍ သတိပြန်
ဝင်လာသည်။ ကိုသာဒင်မှ စက်ခန်းရှိ ရေပုလင်းကို အပြေး

ယူပေးပြီး ရေတိုက်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်မှုမရှိ၊ အကြောက်လွန်၍ သတိမေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထင်ကျော်...”

ဆရာမင်းနေလမှ ငထင်ကို နောက်မှတွဲလျက်အဖြစ် အပျက်ကို မေးသည်။ ထင်ကျော်က သူများကို ခြောက် လှန်ရန် သူစီစဉ်ထားသည့် ထောင်ချောက်မှ ကိုယ်တိုင် ထိခိုက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြသည်။ သူရဲခြောက်သည်ဆိုသော လက် သည်တရားခံပေါ်ပြီ။

“မင်းကွာ... သူများခြောက်တဲ့သူက ကိုယ်တိုင် ကြောက်ပြီး မေ့လဲရတယ်လို့...”

“မဟုတ်ဘူး... ဆရာမင်းနေလရဲ့၊ တကယ် သူရဲ ခြောက်လို့ပါ။ သချိုင်းထဲမှာ သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ ပုဝါခြုံပြီး မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် အုတ်ဂူပေါ်ကို နှင်းဆီပန်းတွေ လာတင်ပြီး လွမ်းနေတုန်း၊ ပြုန်းခနဲ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ကြည့်တော့ ကြောက်စရာကြီးဗျာ’

ငထင်က အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြသည်။ ဘယ်လိုမှ

ထင်ရက်စရာမရှိသော မိန်းမလှလေးက ငထင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကြောက်စရာပါ ဆရာမင်းနေလရယ်၊ အရိုးခေါင်းမျက်နှာကြီးနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားချလို့၊ မျက်လုံးကြီးတွေကလဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်လို့...”

“ဟာ... အဲဒါဆိုရင် ကိုသာဒင်တို့ ကျုပ်တို့လာပြီး မဖဲဝါ အကူအညီတောင်းတော့... ခြောက်နေတာ သရဲမဟုတ်ဘူးလူ၊ သူကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်ပေးမယ် ပြောတယ်လေ၊ အဲဒါ သတို့သမီး ရှုပ်ပြောင်းထားတဲ့ မဖဲဝါပေါ့ကွ၊ မဖဲဝါရဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာက တာဝန်ကျေခဲ့တာပေါ့ဗျာ...”

“ဘယ်လို ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ မဖဲဝါ...”

“ကဲ... ဆရာရေ၊ ဒါဆို ကျမတို့အိမ်ကို လာအကြောင်းကြားတဲ့ သတို့သမီးဆိုတာ မဖဲဝါကိုယ်တိုင်ပေါ့၊ ငထင်သေမှာစိုးလို့ လာအကြောင်းကြားတာ၊ ခု... သူ့အိမ်မှာ

ကျန်ခဲ့တယ်၊ လေးခင်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အမြန်ပြန်
ကြစို့...”

“ဒေါ်ခွဲ.ခွဲ.စမ်းမှ သူ့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သော သမီးကြီး
မလေးခင်နှင့် ပရလောကမဖဲဝါအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ပြီး
ထိန်ပင်တောရွာသို့ ထော်လာရှိဖြင့် အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဗြိဝတွင် ထော်လာရှိထိုးရပ်ပြီး ကိုသာဒင်၊ ဆရာ
မင်းနေလနှင့် ကျောင်းသားများ အိမ်အောက်သို့ အပြေးရောက်
လာကြသည်။

“ဟဲ့... လေးခင်၊ နင်ဘယ်မှာလဲ...”

“သမီး... လာပါပြီ အမေ၊ ဧည့်သည်အတွက် စားဖို့
ပြင်နေတာ...”

“ဟဲ့... ဧည့်သည်က ဘယ်မှာလဲ...”

“အပေါ်ထပ် ထိပ်ဆုံးခန်းမှာ ရှိပါတယ် ဆရာ...”

“ကဲ... လာကြ၊ သွားကြည့်ရအောင်...”

ဆရာမင်းနေလမှ ဦးဆောင်လို့ အပေါ်ထပ်တက်

ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်နောက်မှ ထိပ်ဆုံးအခန်းဆီသို့ လူစု
လူဝေးနှင့် ရှေ့တိုးလာကြသည်။

“ဝုန်း...”

“ဝူး... ဟူး... ဟူး...”

ဆရာမင်းနေလ ခြေလှမ်းကို တုန်ကန် ရပ်လိုက်
သည်။ နောက်ပါ လိုက်ပါလာသော လူအုပ်စုပါ ငြိမ်သက်
သွားကြသည်။ ဧည့်သည်ထားသည်ဆိုသောအခန်းတွင်းမှ
ဆူညံသံများ၊ လေပြင်းတိုက်သံများ၊ သစ်ရွက်လေတိုးသံများ
ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

ဆရာမင်းနေလ ရှေ့ဆုံးမှ အခန်း လိုက်ကာကို
မကြည့်တော့ မည်သူမှမရှိ၊ ပြတင်းပေါက်ဘက်မှ ဆံပင်
ဖားလျားနှင့် ပိန်းမတစ်ယောက် ခုန်ချသွားသည့်ပုံကို မြင်
လိုက်ရသည်။ ဆရာမင်းနေလ လိုက်ကြည့်တော့ လူပုံစံ
မမြင်ရတော့။ အရိုးစမ်း၏ အနောက်ဖက် သရက်ပင်အုပ်ကို
လေတိုးသွားသံသာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဖဲဝါ...တာဝန်ကျေပါတယ်”

ဆရာမင်းနေလမှ ရေရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့သံများ ပို့လွှတ်နေသည်။

“ဆရာ... ဒီမှာ ဧည့်သည်ကျန်ခဲ့တဲ့ အထုပ်...”

မလေးခင်မှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆရာမင်းနေလ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာမင်းနေလ အထုပ်ကို ဖြည့်တော့ အားလုံးအံ့သြပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ဟာ... အရိုးခေါင်းနဲ့ လက်ဖျံရိုးတွေပဲ...”

“အမလေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား...”

“တကယ်တော့ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူးကွာ...၊ မဖဲဝါက လူတွေကို သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနဲ့ လာကူသွားတာ သိအောင် ထားသွားတာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သင်္ချိုင်းရှင် သခင်မ မဖဲဝါရယ်...”

ဟုတ်သည်လေ။

မဖဲဝါက သင်္ချိုင်းရှင်ဆိုပေမယ့် ရက်စက်မှုမပြု...။

ပရလောကသားအသွင်နဲ့...။

လူသားထောင်ရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုကို...

သိသာထင်ရှားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတာပါ...။

လက်တွေ့ ယုံကြည်အောင်လို့...

သင်္ချိုင်းထဲက အရိုးခေါင်းနဲ့ လက်ဖျံရိုးကို ထားခဲ့
ပေးတာပေါ့...။

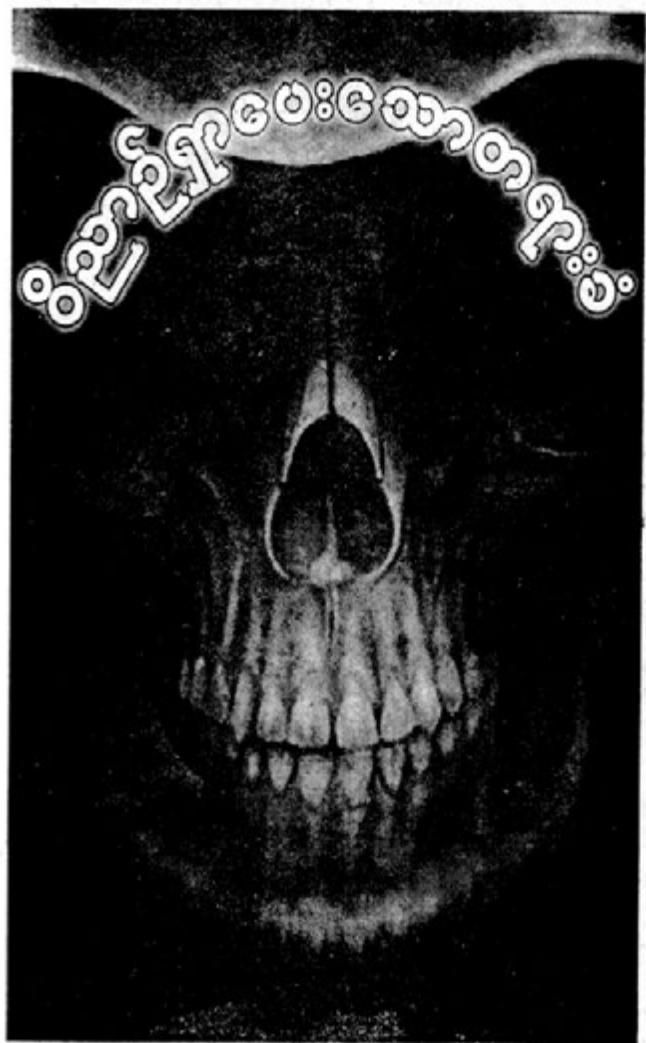
“ကဲ... မနက်ဖြန်စောစော သင်္ချိုင်းထဲကို အရိုးတွေ
ပြန်ထားပြီး မဖဲဝါအတွက် အကျွေးအမွေးနဲ့ အလှူလုပ်ပေး
ကြတာပေါ့ကွာ...”

ဆရာမင်းနေလမှ မှာကြားပြီး အရိုးထုပ်ကို ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ သယ်ယူခဲ့သည်။ မဖဲဝါပစ္စည်းတွေ မနက်ဖြန် ပြန်
ပေးမှမဟုတ်လား။

ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်...။

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ မဖဲဝါရယ်...။

ဝိညာဉ်ရွာပေးသောတရားခံ

(တစ်)

“မိန်းမ... အိပ်ယာထ နောက်ကျလှချည့်လား...”

“မနက်စောစောက အိပ်မက်တွေမက်ပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်အိပ်မပျော်တော့တာ၊ မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ် မောင်ရဲ့...”

“ဘာတွေ... အိပ်မက်ရပြန်သလဲ မိန်းမရယ်...”

“ဒီလိုမောင်ရဲ့... မိန်းမတို့စက်ရုံက စက်ပြင်ဆရာလေး ကိုညွန့်ဟန် သိတယ်မလား...”

“သိတာပေါ့... ခရမ်းညွန့်ဟန်ဆိုတာ နင်တို့ စက်ရုံ အလုပ်မဝင်ကတည်းက ငါ့... သူငယ်ချင်းပါ...”

“ညက... အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုညွန့်ဟန် ပေါ်လာ တယ်...”

“သူက... အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...”

“သူ... ဒုက္ခရောက်နေလို့ မိန်းမကို အကူအညီ တောင်းတာလား...”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက သေ နေပြီ၊ သူ့အတွက် ကူညီဖို့ဆိုတာ သူ့အလောင်းကို ရှာဖွေပြီး တရားခံ ရှာပေးပါလို့ အိပ်မက်မက်နေတာ...”

မိန်းမဖြစ်သူ မနီလာမြင့်က သူ့အိပ်မက်ကို အစ အဆုံးရှင်းပြသည်။ အလုပ်ရုံသို့လည်း တနင်္လာနေ့က မလာ ကြောင်းပြောပြသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက် စက်ရုံပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်တော့ မောင်ညွန့်ဟန် စက်ရုံထဲ ရောက်မလာတော့ ယခုတော့ မနီလာမြင့်ကို အိပ်မက်ပေးသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

နီလာယောက်ျား အောင်ကိုမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ နီလာ
ကိုသာ ချော့ရတော့သည်။

“စိတ်စွဲလို့ ဖြစ်တာပါ နီလာရယ်... ယောက်ျား
လေးတွေဆိုတာ ခြေရည်တော့ အလုပ်ပျက်တတ်တာပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့... အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့
အလောင်းရှိတဲ့ နေရာကိုတောင် မြင်အောင် ပြုလိုက်သေး
တယ်...”

“ဘယ်လို... မိန်းမရဲ့...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အလောင်းကို ခြံကြီးတစ်ခြံရဲ့
အုတ်တံတိုင်းအောက်က ခြုံပုတ်ထဲမှာ ဒီဒီယိုကားထဲကလိုပဲ
မြင်လိုက်ရတာ...၊ ပြီးတော့ မိန်းမ... လန်နီးသွားတာပါတဲ
ယောက်ျားရယ်...”

“ကဲ... အဲဒီကိစ္စ နောက်မှ စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ မောင်
တို့ ဒီနေ့မြောက်ဒဂုံကို အိမ်ရှာဖို့ သွားကြရအောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

နီလာမြင့်နှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ အောင်ကိုတို့ နှစ်ဦး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ဥက္ကလာမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘေလီ တံတားကိုကျော်၍ သီတဂူဆရာတော်ကျောင်းရှေ့မှ ဦးပိစာရ လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဦးပိစာရလမ်းပေါ်မှ မေတ္တာလက်ဘက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြရန် ဆင်း လိုက်သည်။ လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ မှာလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပထမညကလည်း ကျုပ်တို့လမ်းထဲက အိမ်တွေကို တံခါးလာခေါက်တယ်၊ တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး...”

“ညကတော့ အပုပ်နဲ့တွေ့ ပေးနေပြန်တယ်၊ အနံ့က မခံနိုင်လွန်းလို့ တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခပေးနေတယ်...”

တစ်ဖက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းမှ လူသုံးဦးပြောနေသည်ကို နီလာ... စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အပုပ်နံ့များ ပရလောကသားများ ခေါ်ဆိုမှုတွေကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့အိမ်

မက်ထဲမှ သူငယ်ချင်းညွန့်ဟန် အဖြစ်အပျက်ကို သတိရ သွားသည်။

“ခက်တာက... ကျုပ်တို့ ကျွန်းရွှေဝါလမ်းမှာလည်း လူနေအိမ် မဆောက်ရသေးတဲ့ ခြံခတ်ထားတဲ့ အိမ်တွေ ကလည်း အများသား၊ ဒီနေ့ဘဲ ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ရဲစခန်းက ရှာဖွေကြည့်မယ်တဲ့...”

နီလာမြင့် စားပွဲမှထပြီး လူကြီးသုံးယောက်စားပွဲသို့ ကူးလာသည်။ မူလထိုင်နေသူတို့က နီလာမြင့် ရေအော် လာသည်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေသည်။

“ဦးလေးတို့ရယ်... ကျွန်မက အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း တစ်ခုက ဝန်ထမ်း နီလာမြင့်ပါ၊ စက်ရုံက အင်ဂျင်နီယာလေး တစ်ယောက် ပျောက်နေလို့...။ ညက... သူက အိပ်မက် ပေးပြီး သူ့အလောင်းကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ အိပ်မက်ပေးထား လို့ပါ...။ အဲဒါနဲ့ ဦးလေးတို့စကားပိုင်းက ကြားရတဲ့သတင်း တွေနဲ့ ဆက်စပ်မလားလို့ မေးချင်လို့ပါ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့လမ်းထဲမှာ အလောင်း

မတွေ့ဘဲ အပုပ်နံ့ပေးနေလို့ စခန်းနဲ့ ရပ်ကွက်က အခုဘဲ ရှာဖွေနေကြပါပြီ။ အိပ်မက်က ဘယ်လို မက်သလဲကွယ်၊ တစ်ခါတရံမှာ ပရလောကကလည်း လူ့လောကက အရှုပ် အထွေးကို ကူညီတတ်ကြစာယ်လေ'

စားပွဲဝိုင်းမှ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးသုံးယောက်က နီလာမြင့်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းကြသည်။

'သူ့အလောင်းက... အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေက ခြုံပုတ်ထဲမှာတဲ့ ဦးလေး။ အုတ်တံတိုင်းက လူတစ်ရပ်အမြင့် ရိုးရိုးအုတ်နဲ့ကာထားပြီး အုတ်တံတိုင်း အပေါ်မှာ ဆန္ဒမကင်းကွက် ကွန်ကရစ်တုံးတွေ တစ်ပေ လောက် ထပ်ကာထားတယ်လို့ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင် လိုက်ရတယ်...'

“ဟေ... ဟုတ်လား။ ကဲ... ကိုမြင့်နောင်၊ ဒီအတိုင်း ဆိုကျွန်းရွှေဝါလမ်း၊ ဂုတ်ကွက်က ခြံခတ်ထားတဲ့ဝိုင်းနဲ့ တော် တော်တူနေပြီ၊ ခြံထဲမှာလည်း သစ်ပင်တွေ၊ ခြံတွေများမှ များဗျာ'

“ကဲ... တစ်လက်စတည်း သမီးတို့ပါ လိုက်ကြည့်

ကြတာပေါ့။ ခုပဲ... သက်ဆိုင်ရာက လမ်းထဲက အိမ်တွေမှာ ရှာနေကြပြီ။ တူမကြီးပြောတဲ့ ခြံပုံစံက တကယ်ရှိနေတာ ဆိုတော့ ဦးလေးတို့အဖွဲ့နဲ့ပေါင်းပြီး ရှာကြည့်ကြတာပေါ့...”

သို့နှင့် ကျွန်းရွှေဝါလမ်းထဲသို့ ရပ်ကွက်နေ လူကြီး သုံးယောက်ဦးဆောင်လျက် နီလာမြင့်တို့ လင်မယားပါ ဝင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းထဲတွင် လူမနေသော ခြံများကို ပြည်သူ့ရဲနှင့် ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူများ ရှာဖွေနေကြပြီ။ သူတို့ ထံသို့ လူကြီးသုံးဦးက ဦးဆောင်ပြီး နီလာမြင့်တို့ လင်မယား ကိုပါ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အင်ကြင်းလမ်းနှင့် တကွက်ကျော်ရှိ ကျွန်းရွှေဝါလမ်း ခြံကျယ်ကြီးဆီသို့ စုပေါင်းသွားလာကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ အလောင်းကို တွေ့ရတာ ဒီခြံတွင်းရိုး အုတ်တံတိုင်းဘေးက ခြုံထဲမှာ...”

(နှစ်)

မြတ်ခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အပုပ်နံ့က လှိုင်ထွက်

လာသည်။ နီလာမြင့်မှ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသော အုတ်
တံတိုင်း ဘေးခြုံပုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအောက်နားမှာ တွေ့ခဲ့ရတာ...”

“မိန်းမရယ်... ဒီကိစ္စက လူသတ်မှု၊ လူသေမှု၊ အဲဒါ
အလောင်းရှိတဲ့ နေရာကို မင်းက ပြတော့ ပြဿနာ ရှုပ်နိုင်
တယ်...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အကို...။ တစ်ခါတရံမှာ အမှုမှန်
ပေါ်ဖို့ တာဝန်သိသူကူညီမှ အမှုမှန်ပေါ်တာပါ။ ကူညီလက်စနဲ့
ကူညီပါ...”

နီလာမြင့်ကို သူ့ယောက်ျား ကိုအောင်ကိုမှ စိုးရိမ်
ပြီးသတိပေးသည်။ တစ်ကယ်လည်း နီလာမြင့် ညွှန်ပြသော
နေရာတွင် အလောင်းကို တွေ့ကြရသည်။ အနံ့ဆိုးဝါး
လွန်းသဖြင့် နှာခေါင်းပိတ်လျက် ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသည်။
နီလာမြင့် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ကင်မရာဖြင့် အလောင်း
တည်နေပုံကို ဝါတ်ပုံချက်သည်။ ကင်မရာတွင် အလောင်းပုံရိပ်
ပေါ်နေသည်။ သည့်ထက်မကတော့ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ
ပြန်သည်။

“မောင်... ကင်မရာမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကို ကြည့်စမ်း၊ အလောင်းအပေါ်က အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှာ ကိုညွန့်ဟန် ပုံရိပ်ပေါ်နေတယ်။ သူက မိန်းမတို့ လှုပ်ရှားမှုကို ခါးထောက် ကြည့်နေပါလား...”

နီလာမြင့် ကင်မရာမှ ပုံရိပ်ကို တာဝန်ရှိသူများပါ ယူကြည့်ကြသည်။ ထူးဆန်းလိုက်သည့် မြင်ကွင်း။

သေဆုံးသူညွန့်ဟန် အလောင်းက ခြုံပုတ်ထဲမှာ။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှာ မှုရည်ဝိုးတဝါး ပေါ်နေသည် ကလည်း တမလွန်မှ ညွန့်ဟန်၏ ပုံရိပ် မြင်နေရပြီ။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ အမရယ်...။ ဒီအတိုင်းဆို အမှုမှန် တရားခံ ပေါ်နိုင်ပါပြီ...”

“ကဲ... စခန်းမှူးကိုလည်း သတင်းပို့ ပြီးပြီ...။ အလောင်းကိုလည်း နာရေးကူညီမှုအသင်း အကူအညီနဲ့ ရေခဲတိုက် ပို့ကြစို့။ တာဝန်ရှိသူတွေ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့။ အမတို့ကတော့စက်ရုံက တစ်ဆင့် သူ့မိသားစုကို အကြောင်း

ကြားပေးပါ။ အမတို့ရဲ့လိပ်စာနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းလဲ ပေးထားပါဦး...”

“ပြဿနာ ဝင်လာမှတော့ အဆုံးထိ လိုက်ရတော့မှာပေါ့...”

ကိုအောင်ကိုက နီလာမြင့် လက်ကို နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ဆွဲညစ်၍ စကားပြန်ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ အနီးဆုံး ဖြစ်သည့် နာရေးကူညီမှုအသင်းကား ရောက်လာသည်။ တာဝန်ရှိသူများက အလောင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ်ရှည် ကြီးစွပ်၍ သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေသည်။

“ကဲ... ကိုညွန့်ဟန်၊ ခင်ဗျား... သူများသတ်လို့ တမလွန်ကိုရောက်ခဲ့တာ ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး ရှာပေးပါတော့။ တရားခံပေါ်အောင် ကူညီပါ ကိုညွန့်ဟန်...”

တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးမှ အလောင်းကို အိတ်မသွင်းမီ အမိန့်ပေး မှာကြားနေပြီး နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ ကူညီသော

လူငယ်များက အိတ်ထဲသို့ အလောင်းထည့်နေစဉ် သေဆုံးသူ အလောင်း၏ ညာဖက်လက်သည် ဆုတ်ထားပြီး စတီးကြိုး ပြတ်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟ... လက်ထဲမှာ ဆွဲကြိုးပြတ်တစ်ခုပါလား...”

“အလို... ကြိုးထဲမှာ ဆင်စွယ် ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ် ပါလား...”

“ဟုတ်တယ်၊ လူသတ်သမားကို တိုက်ခိုက်ရင်း သူ့ ဆွဲကြိုးကို ပြတ်ထားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်...”

တာဝန်ရှိသူလက်ထဲသို့ အလောင်းကောင်၏ လက် ထဲမှဆွဲကြိုးပြတ်နှင့် ဆင်ရုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ကြ သည်။

စတီးကြိုးနှင့် ဆင်စွယ်ရုပ်ကလေး...။

ဗုဒ္ဓဟူးသားတွေ ဆွဲတတ်သော ဆွဲကြိုး...။

တစ်ပိုင်းပြတ်၍ လက်ထဲမှ ခက်ခက်ထုတ်ယူလိုက် ရသည်။ အလောင်းကို ကားပေါ်တင်၍ ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

အမှုလိုက် အရာရှိလက်ထဲတွင်...

ဗုဒ္ဓဟူးသားရဲ့ အဆောင်ဆွဲကြိုး...။

ဗုဒ္ဓဟူးသား ဘယ်သူလဲ...။

နီလာမြင့် အတွေးစိတ်ကူးများ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသား...

လူသတ်သမား...

စဉ်းစား တွေးကြည့် နေရပေတော့သည်။

(သုံး)

နီလာမြင့်တို့ လင်မယား ရဲစခန်းသွားပြီး လိုအပ်ချက်မှတ်တမ်းများ ဖြည့်စွက်ပေးခဲ့ပြီး ပင်လုံလမ်းပေါ်မှ အဘီဓါတ်ပုံတိုက်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး အလောင်းရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံကို ကူးလိုက်ကြသည်။

“ဟယ်... လူသေအလောင်းပေါ်မှာ နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုပဲ တမလွန်က ဝိညာဉ်ပုံ ပေါ်နေပါလား...”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ... ဝိညာဉ်ကပဲ လူသတ်တရားခံ
ဖော်ထုတ်ပေးအုံးမှာ...”

နီလာမြင့်မှ စက်ရုံမှူးသို့ ဖြစ်စဉ်များ ရှင်းပြသည်။
အလောင်းကို ရေဝေးသို့ ပို့လိုက်ကြောင်း၊ သူ့မိသားစုများ
သိရှိရန် အကြောင်းကြားပေးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး လုပ်ရပ်
တစ်ခုဆောင်ရွက်ရန် သတိရသည်။

သေဆုံးသူကိုညွှန်ဟန်နှင့် သောကြာနေ့က စက်ရုံက
ရုံးဆင်းချိန် အတူပြန်သွားသော ဗုဒ္ဓဟူးသား ကိုလှမြင့်
အကြောင်းကို စခန်းတွင် တာဝန်ကျေ ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။

ဆင်ရုပ်စတီးဆွဲကြိုးမှာလည်း ကိုလှမြင့် ဆွဲနေကျ
ဆွဲကြိုးဖြစ်ကြောင်း၊ စက်ရုံမှ လူများသိကြသည်။ နီလာမြင့်
တို့ ငါတ်ပုံရိုက်ကူးနေချိန်တွင် တရားခံကိုသွားရောက် ဖမ်းဆီး
နိုင်ခဲ့ကြသည်။

လူသတ်တရားခံလှမြင့်သည် စိတ်ကယောင် ခြောက်
ချားဖြစ်ပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနေရာမှ အဖမ်းခံခဲ့သည်။ ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြု၊ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့သည်။

ညွန့်ဟန်ကို လက်လွန်ခြေလွန် သတ်မိရာမှ အလောင်း ဝှက်
သည်အထိ ရှင်းပြခဲ့သည်။

သူ့ပုံစံက မူမှန်မဟုတ်ဟု သိရသည်။

သူ့စိတ်ကို တမလွန်မှ ညွန့်ဟန်မှ ထိန်းချုပ်ထားပုံ
ရသည်။ ညွန့်ဟန်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် အသတ်ခံရသော အခြေ
အနေမှ လူသတ်ကောင် လှမြင့် မရုန်းထွက်နိုင်အောင် တမလွန်
မှပိညာဉ်အဖြစ်နှင့် တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေပေး နိုင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အမှုစစ်အရာရှိမှ အကူအညီ အမိန့်ပေးသည်
အတိုင်း...။

တရားခံကို ကွယ်လွန်သူမှ သဲလွန်စ ရှာပေးခဲ့သည်။
စတီး ဆွဲကြိုးအပိုင်းလေးနှင့် ဆင်စွယ်ဆင်ရုပ်လေး ပမာဏ
သေးသော်လည်း အမှုမှန်ပေါ်အောင် သက်သေကြီးဖြစ်
ရသည်။

မထူးသော်လည်း ဆန်းလှသည်။

တမလွန်မှ သူ့အလောင်းရှိရာကို ညွှန်ပြနိုင်သည်။

သူ့အလောင်းကို ဖော်ထုတ်နေပုံကို ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့် တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေသည်ကို ဝါတ်ပုံတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

အမှုစစ်မှ တရားခံကိုယ်တိုင်ရှာပေးဟု ပြောလိုက် သည့်အတွက် လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသော သဲလွန်စကိုဖော်ပြ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကဲ... ထူးပြီးမဆန်းပေမယ့်...။

ဝိညာဉ်ရှာပေးသော တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် တရားဥပဒေအရ အမှုမှန်ဖော်နိုင်ခဲ့ချေပြီ။

စွဲလန်းသော သရဲဝိညာဉ်

ခွဲလန်းတဲ့ သရဲဝိညာဉ်

အချိန်က ဒဂုံမြို့သစ်တည်စအချိန်.....

ဝန်ထမ်းများကို လုပ်သက်အလိုက် ရပ်ကွက်အလိုက် ဌာနအလိုက် မြေတစ်ကွက်စီစတင်ပေးသောအချိန်၊ တောင် ဥက္ကလာပမှ ဒဂုံမြို့သစ်သို့ သွားလိုလျှင် ယခုလို ပါရမီဘေလီ တံတားမရှိသေး။ ဥက္ကလာပစေတီနှင့် ခုနှစ်ဆူဘုရားကြားမှ လှေကူးတို့ဆိပ်ဖြင့် တိုင်တစ်ရာဘုန်းကြီးကျောင်းလမ်းဘက်သို့ ကူးကြရသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပမှဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးလမ်း မယ်လမှဘုရားနောက်မှ ယခု ဝဋ်ကြေးတော်ပြေ ဘုရားနား ကမ်းနားဆိပ်သို့ လှေဖြင့်ကူးကြရသည်။

ကိုစိုးနိုင်နှင့် ဆရာမကြည်ကြည်မြတို့လင်မယား

ဥက္ကလာပဘုရားဘေးမှ ခုနှစ်ဆူဘုရားသို့ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်
ပြီးကူးတို့ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ
ဒဂုံမြို့သစ် သုံးဆယ့်နှစ်ရပ်ကွက်သို့ သွားကြရန်ဖြစ်သည်။

ကူးတို့လှေပေါ်တွင် ဆရာမတို့လို ခရီးသွားများပါ
သလို ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်း ကျောင်းသားလေးများ
ပါဝင်လာကြသည်။ လှေပေါ်တွင် လူနှစ်ဆယ်လောက်ရောက်
တော့ လှေကစတင်ထွက်သည်။ တကယ်တော့ ကမ်းနှစ်ဖက်
မှာနီးလှသည်။ သို့သော် ရေစီးဖြင့် အခြေအနေကြည့်ကူး
ရသဖြင့် ငမိုးရိပ်ချောင်းတွင် အတော်အသင့် ခရီးဆန်ပြီးမှ
တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်တော့သည်။

တကယ်တော့ ငမိုးရိပ်ချောင်းကမ်းစပ်မှ မြေလွတ်များ
သည်တစ်ချိန်က တိုးကြောင်ကြီး၊ တိုးကြောင်လေးရွာမှ လယ်
ကွင်းများဖြစ်သည်။ ယခုတော့ စံနစ်တကျ အကွက်ရိုက်
ပေးထားသဖြင့် တိုင်တစ်ရာရှေးဟောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဘေးတွင် အကွက်ကျကျ အိမ်ငယ်လေးများ ပြည့်နေပြီ။

ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဆရာမဒေါ်ကြည်ကြည်မှနှစ်ဦး လှေဆိပ်
ရွှေထူးဇာပေ

မှတက်လာပြီး တိုင်တစ်ရာဘုန်းကြီးကျောင်းဘေး မြေနီလမ်း ပေါ်သို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

“အစ်ကိုရေ...တော်တော်ဝေးသေးလား...”

“မဝေးတော့ပါဘူး...၊ ရှေ့လမ်းရိုးလေးကွေ့တာနဲ့ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့ထောင့်အိမ်ပါ...”

“တော်ပါသေးရဲ့... ကျွန်မ ကျောင်းနဲ့နီးလို့ စက်ဘီး နဲ့ကျောင်းတက်နိုင်မှာပေါ့...”

ကိုစိုးနိုင်မှာ သစ်လုပ်ငန်းမှာ ကားကြီးများ ဖမ်း နှင်ရသော ဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် သုံး ဆယ့်လေး သစ်တောရပ်ကွက် ကွပ်ကဲမှုရုံးတွင် ကားများ စခန်းချ နေသည်။ ဆရာမကြည်ကြည်မြက သစ်တော ရပ်ကွက်မှ အမှတ်(၁၄)မူလ တန်းကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူတို့က ဝန်ထမ်းလုပ်သက် နည်းသေး၍ မြေ ကွက်အလှည့်ကျမရနိုင်သေး။

တောင်ဥက္ကလာပ မိဘအိမ်မှ ကျောင်းနှင့်နီး၍ ဈေး သက်သာ သော ရပ်ကွက်တွင် အိမ်ဝယ်နေရန် စီစဉ်နေကြ

သည်။ ဝယ်ရန်ကြည့်ပြီးသောအိမ်ကို မိန်းမကို ပြသရန် ထွက်လာကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟောဟို... ရှေ့က ထောင့်အိမ်ပဲ မိန်းမရေ...”

အိမ်လေးမှာ ပေလေးဆယ်ခြောက်ဆယ်အတွင်း သုံးပင်နှစ်ခန်း တစ်ထပ်အိမ်ငယ်လေးဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် သီးနှံပင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ဗူးခင်းမှာလည်း အိမ်ဘေးတွင် အရိပ်ခို နေရာဖြစ်သည်။

“ကိုသောင်းမြင့်ရေ... ကိုသောင်းမြင့်...”

“ဟာ... ကိုစိုးနိုင်တို့ပါလား... ဝင်ခဲ့ဗျာ...”

တစ်ထပ်အိမ်လေး အပေါက်ဝမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ကြိုနေသည်။ ကိုစိုးနိုင်တို့လင်မယား အိမ်ပေါ်သို့တက် ခဲ့သည်။ အခန်းတစ်ခုမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး နှုတ် ဆက်သည်။

“ကိုစိုးနိုင်က... အိမ်ကြိုက်လို့ မိန်းမခေါ်ပြတာ လား...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရေ... မိန်းမကြိုက်ရင် စရံချေ
ပြီး စာချုပ်မလို အသင့်လုပ်လာပါတယ်...”

“ကဲ... လာကြ... လာကြ၊ ထိုင်ကြပါဗျာ...”

ကိုသောင်းမြင့်ဆိုသည့် အိမ်ရှင်က နေရာထိုင်ခင်း
ပေးပြီး အိမ်အတွင်း မီးဖိုချောင်၊ ရေချိုးခန်း စသည်တို့ကို
လိုက်ပြသည်။ အိမ်သာကတော့ အနောက်ဘက်ခြံထောင့်
တွင်ရှိသည်။

“နေမယ့် အိမ်သားများလားဗျ...”

“မများပါဘူး... ကိုသောင်းမြင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့
လင်မယားနဲ့ ရှစ်တန်းသမီး တစ်ယောက်၊ မိသားစု သုံး
ယောက်ထဲပါ...”

“မိသားစု မများရင်... နေဖို့လုံလောက်ပါတယ်။
ရပ်ကွက်ကလည်း ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်ပါ။ ဘုရားနီးနီး၊ ဈေး
နီးနီး၊ ပတ်လည်မှာလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေပါ...”

“ကျွန်မက ဒီအိမ်သာ မရောက်ဖူးတာပါ။ ကျွန်မ

ကျောင်းက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကဆိုတော့ တပည့်တွေကိစ္စ ရှိရင် ရောက်နေကြမို့ သိပါတယ်။ နဂါးရုံဘုရားတို့ တိုင် တစ်ရာကျောင်းတို့လည်း မကြာခဏရောက်တတ်ပါတယ်”

“ရပ်ကွက်အခြေအနေ သိပြီဆိုတော့ ပိုကောင်း တာပေါ့ဗျာ...”

“ကိုသောင်းမြင့်ရဲ့ ကျွန်တော်တို့ သစ်လုပ်ငန်းက ဦးအောင်မြင့်က သည်ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင် ပါတယ်...”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း မေးကြည့်ပါဗျာ၊ လမ်းသန့် လူသန့်ပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်က မူလ ဝန်ထမ်းတွေပဲနေတာဆိုတော့ အားလုံး တစ်ထပ်အိမ်တွေဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့...”

ကိုသောင်းမြင့်က စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ကိုစိုးနိုင် တို့လင်မယား တီးတိုးစကားဆိုကြသည်။

“ကဲ... ကိုသောင်းမြင့်ရေ... ဈေးကတော့ လျော့နိုင် ဦးမလား...”

“ငါးသိန်းပဲ တောင်းထားတာပါ ကိုစိုးနိုင်ရယ်...။ ကျုပ်... သားလေး ဆေးကုဖို့ လိုလို့ ဆေးစရိတ်တွက် ရောင်းရတာပါ။ နေဖို့ ကတော့ လှေဆိပ်နားက တိုးချဲ့ တဲတစ်လုံးမှာ ငှားနေကြရမှာပါ...”

“ဟုတ်လား... သားက ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...”

“နာတာရှည် ရောဂါပါ။ အိပ်ခန်းထဲမှာလဲနေတာ သုံးလလောက်ရှိပါပြီ။ ဆရာလဲစုံနေပါပြီ...”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုလဲ အခု... စာချုပ်အကြမ်းမှာ စွန့်တစ်သိန်းယူထားကြောင်း အရပ်စာချုပ်ပဲ ထိုးကြတာပေါ့။ ဈေးမဆစ်တော့ပါဘူးရှင်၊ လူ့အသက်ကယ်ဖို့ ကိစ္စပဲ၊ သောကြာနေ့ ကျမှ ဦးအောင်မြင့်တို့ရှေ့မှာ ငွေအကြေချေပြီး ဦးသောင်းမြင့်တို့ရွှေပေးပေါ့...”

“ရပါတယ်ဗျာ...၊ ကျုပ်တို့ ပြောင်းမှာကလည်း ဒီကမ်းနားတင်ပါ။ ပစ္စည်းကလည်း သိပ်မရှိလို့ ငွေချေပြီး တာနဲ့ ရွှေပေးပါ့မယ်...”

“အော်... သားလေးကို ဝင်ကြည့်ပါရစေ...”

“ကြည့်ပါ... ကြပါရှင်...”

ကိုစိုးနိုင်တို့လင်မယား မီးဖိုအနားမှ ခြေရင်းခန်းကိုဝင်ရောက် ကြည့်ရှုရာ လူငယ်တစ်ဦး ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ပိန်းမောနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင် ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ပိန်လိုသောခန္ဓာနှင့် လူမမာကို တွေ့ကြရသည်။ မျက်လုံးများကတော့ နက်မှောင်ပြူးကြောင်လျက်ရှိသည်။

စပို့ရှပ်အပြာနုလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“သားလေး စိတ်ကိုတင်းထားနော်၊ အဖေနဲ့အမေက သားကို ဆေးကုဖို့ စီစဉ်နေကြပါပြီ...”

ဒေါ်ကြည်ကြည်မြက အားပေးစကား ပြောသည်။ လူမမာက ပြန်မပြောသော်လည်း ခေါင်းကိုလှုပ်ရုံမျှလှုပ်ပြီး အသိအမှတ် ပြုသည်။

“ကဲ... ကိုသောင်းမြင့် ငွေလက်ခံပါ။ တချုပ်အကြမ်းမှာ စရံယူကြောင်း လက်မှတ် ထိုးပေးပေါ့ဗျာ။ သောကြာနေ့ကျရင် ဦးအောင်မြင့်တို့နဲ့ အကြေချေပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ကောင်းပါပြီ...”

စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ငွေတစ်သိန်း စရံ ပေးပြီး ဦးစိုးနိုင်တို့ လင်မယား အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံဝသို့ ဦးသောင်းမြင့် လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်သည်။

“အမယ်လေး... သားရဲ့၊ အမေတို့ကိုပစ်သွား ပြီလား...”

“ကိုသောင်းမြင့်ရေ... သားအဖြစ်ကို လာကြည့် ပါဦး...”

ကိုစိုးနိုင်တို့ အိမ်မှထွက်ပြီး လမ်းကွေ့သို့ အရောက် တွင် ကိုသောင်းမြင့်အိမ်မှ အော်ငိုသံကြားရသည်။ ကိုသောင်း မြင့်က ငွေတစ်သိန်းကိုကိုင်လျက် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်။

သားငယ်၏ အသက်မဲ့နေသောအဖြစ်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ကိုသောင်းမြင့် ဇနီးမှသားကို လှုပ်၍ဖက်၍ ငိုနေသည်။

ကိုစိုးနိုင်တို့လင်မယားမှာ အသံကြား၍ အခြေအနေ
ကိုသိလိုက်ရသည်။ အိမ်ဝယ်ဖို့ပေးခဲ့တဲ့ စရံငွေတစ်သိန်းက
မမျှော်လင့်ဘဲ အသုဘစရိတ်ဖြစ်တော့မည်။

အဖြစ်အပျက်များကို မကြည့်ရက်၍...။

လှေဆိပ်သို့ အမြန်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်ပေါ့ မိန်းမရာ...။
အရောင်း အဝယ်ကိစ္စကတော့ သောကြာနေ့လုပ်မှာပါ...။
အသုဘကိစ္စ ပြီးအောင်လုပ်ပစေပေါ့ကွာ...”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ယောက်ျားရယ်...။ အသက်
ဆုံးရတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ အခြေအနေအရပေါ့။ မနက်ဖြန်
ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း လာတွေ့လိုက်ပါ...”

“အေးပါကွာ...”

ဦးစိုးနိုင်တို့ မိသားစု တစ်လကြာပြီးမှ အိမ်ပြောင်း
ရွှေ့လာသည်။ စရံချသည်နေ့တွင် ကိုသောင်းမြင့်

သားငယ်လေး ဆုံးသွားသည်။ အိမ်... အရောင်းအဝယ် အကြောင်းကြားသိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး စိတ်လျော့ လိုက်သည်ထင်သည်။

စရံပေးသူများ အိမ်မှအထွက်တွင် အသက်ထွက်သွား ခဲ့ပြီး ကိုစိုးနိုင်တို့က လူမှုရေးဦးစီးဌာန တစ်လပြည့် ဆွမ်းသွပ်ပြီး နောက်နေ့မှ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်တက် အလှူပြုလုပ်သည်။ ကြွရောက်လာသော သံဃာတော်များမှ အန္တရာယ် ကင်းပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပေးသည်။ အနှောင့်အယှက် များရှိနိုင်သည်။ ဘာသာတရား များများလုပ်၊ မေတ္တာပို့ရန် မှာကြားခဲ့သေးသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။ ကိုစိုးနိုင်တို့မိသားစု စိတ်ချမ်းသာစွာနေနိုင်ခဲ့ ကြသည်။ သို့သော် တစ်ပတ်ပြည့်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ထူးခြားမှု စတင်ခဲ့ပြီ။

“ဝေါ... ဖရော... ဝေါ...”

အိမ်ပေါ်သို့ ခဲများကျသည်။ အိမ်ပြင်ထွက်ကြည့်
 သော်လည်း ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ။ ကျသောခဲမှာ သေးသေး
 လေးလေးများဖြစ်သည်။ ပြောင်းဖူးစေ့သာသာ ကျောက်စရစ်ခဲ
 လေးများဖြစ်သည်။

“အဖေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ငါတို့ကို နှုတ်ဆက်တာ ထင်တယ်။ နင်တို့ သား
 အမိနှစ်ယောက် ဘုရားစင်မှာ ဘုရားအာရုံပြု၊ မေတ္တာသုတ်
 ရွတ်ကြ...”

“ခဲတွေကို လက်နဲ့ ဆုပ်ပစ်သလိုပဲနော်...”

“ဟုတ်တယ်... လှေဆိပ်သဲကွင်းက မြစ်ကျောက်
 စရစ် အသေးလေးတွေနဲ့ပစ်တာ...”

“ဒုက္ခပေးဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်...”

“အသိပေးရုံ လုပ်တာ ဖြစ်မှာပါကွာ...”

ကိုရီးနိုင်သည် အိမ်ပတ်လည်လှည့်ပြီး မေတ္တာပို့ကို
 တိုးတိတ်စွာရွတ်၍ လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူတို့အိမ်၏

ခြေရင်းအိမ်တွင် အိမ်တစ်လုံးရှိသော်လည်း လူမနေကြ။ လူမနေသော အိမ်ဖြစ်၍ အမှောင်ကျနေသည်။ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ် ချွတ်ကတော့ အကာအရံမရှိ လရောင်ဖြင့် အလင်းပျံ့ဖြင့် နေရသည်။

“အဖေရေ... လာပါဦး...”

“ဘာဖြစ်တာလဲသမီး...၊ ဘာမြင်လို့လဲ...”

“သမီး... အိမ်သာတက်ဖို့ မီးဖိုချောင်ကအဆင်း အိမ်သာရှေ့မှာ လူတွေ့လို့...”

“မတွေ့ပါဘူး သမီးရယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးစိုးနိုင်က အိမ်သာ သွပ်တံခါး ကိုလက်ထဲမှ ကျောက်စရစ်ခဲများနှင့် ပစ်ပေါက်ပြသည်။

“ဖရော... ဝေါ... ထောက်... ထောက်...”

ခဲလုံးများက တံခါးကိုထိပြီး အသံပြုသည်။

“အဖေ... အဲဒီ အိမ်သာရှေ့က ခြေနင်းခုံမှာ စပို့ရှပ် အပြာနဲ့ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေတယ်...”

“ဘယ်လိုသမီး၊ စပိုရှပ်အပြာနဲ့လူတစ်ယောက်၊
ဟုတ်လား...”

ဒေါ်ကြည်ကြည်မြသည် ကိုစိုးနိုင်ကို တီးတိုးပြော
လိုက်သည်။ ဆုံးသွားတဲ့ကောင်လေး နောက်ဆုံးဝတ်ထားတာ
အပြာရောင် စပိုရှပ်ကလေး၊ အိမ်စရံပေးသည့်နေ့ မသေမီ
တွေ့လိုက်ရသည့် အဝတ်အစားဖြစ်သည်။

“ကဲ... လာလာ... သမီး၊ အဖေ ဒီရှေ့က စောင့်ပေး
မယ်...”

“နေပစေတော့ အဖေ...၊ သမီး... မသွားတော့ဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက် မီးဖိုချောင်တံခါးကို ပိတ်၍
အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကိုစိုးနိုင်က အိမ်ဘေးမှ
လာရာလမ်းအတိုင်း အိမ်ကိုပတ်၍ ရှေ့သို့လျှောက်လာသည်။
တစ်ဖက်ခြံရှိ အိမ်ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား... သူပါလား”

စပိုရှပ်အပြာလေးနှင့် လူတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ဖိနပ်

ချွတ်တွင်ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ စောစောက ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ထိုအချိန်က လရောင်ဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည်။

ယခုတော့ အိမ်သာရှေ့တွင် သမီးတွေ့နေသော သူရဲ...။

စပို့ရှပ်အပြာနှင့် သရဲက တစ်ဘက်အိမ်ရှေ့တွင်...။

စပို့ရှပ်အပြာနှင့်သူရဲက...။

သူ့အိမ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေပါကလား...။

“ဆရာမရေ... ဆရာမ...”

“အော်... ဦးအောင်မြင့် ကြွပါ၊ ဧည့်သည်လည်းပါ လာတာကိုး...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမရေ...အိမ်အခြေအနေ ပြောပြ လို့ ဆရာထိန် ကူညီရအောင် ခေါ်လာတာ...”

“နာမည်တော့ကြားဖူးပါတယ်၊ သီလည်းသိပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဗြို့ထဲဒဂုံက မဟုတ်လား၊ စံပြကျောင်းကလေး...”

“အော်...ဆရာမက ကျွန်တော့်ကျောင်း သိနေတာပဲ”

“ရန်ကုန်တိုင်းရဲ့ စံပြကျောင်းပဲ သိရမှာပေါ့...”

“ကျေးဇူးပါဘဲ ဆရာမရယ်...”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်မြင့်မှ ဦးဆောင်၍ ဆရာထိန်တို့ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ဘုရားစင်ရှေ့ညွှန်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုစိုးနိုင် အပြင်ထွက်သွားတယ် ဦးအောင်မြင့်”

“ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။ ဆရာထိန်ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ ပြဿနာရှင်းရအောင် ဆရာထိန်လိုက်လာတာပါ။ ကိုစိုးနိုင်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး လိုက်လာပါလိမ့်မယ်...”

ကိုအောင်မြင့်မှ မေတ္တာဂုဏ်ရှိန် ဆရာထိန်၏ ပရလောကသားများ နှိမ်နင်းမှုကို ဆရာမအား ရှင်းပြသည်။

ဆရာထိန်မှ ကျောင်းဆရာအလုပ်တစ်ဖက်နှင့် တရားသမား
ဖြစ်ရာမှ လိုအပ်သလို ပရလောကပြဿနာများဖြေရှင်းပေး
တတ်၍ ‘မေတ္တာဂုဏ် ရှိန်ဆရာထိန်’အဖြစ် သိကြကြောင်း
ရှင်းပြရင်း အိမ်တွင်ခြောက်လှန့်နေသော သဘာဝများကို
ရှင်းပြသည်။

“အိမ်ပေါ်ကို ခဲကျပါတယ် ဆရာကြီး၊ မီးဖိုထဲမှာ
အိမ်ပိုင်းထဲမှာ သူရှိကြောင်း အရိပ်ပြတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်ပါ
မြင်ရတယ်။ အိမ်တက်ပရိတ်ရွတ်ပြီးတော့ ခြောက်လှန့်မှု
ကျသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမနေတဲ့ ခြေရင်းအိမ်ကနေ
သူ့သဏ္ဍာန်တွေ မြင်နေရပါတယ်...”

“ဆရာမတို့ကို... ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်
သလား...”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာကြီး၊ သူ့ခြံထဲမှာ
ခြံနားမှ သူရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြနေတာပါပဲ...”

“အေး... အဲဒါဆိုရင် မကျွတ်မလွတ် သေးလို့
အယောင်ပြတာပါ။ သူ... သာဓု ခေါ်ချင်လို့ဖြစ်နေတာပါ။

မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဆရာကြီးကလည်း သူ့ကို အကြမ်းနည်းနဲ့ မလုပ်
ပါဘူး။ မေတ္တာနဲ့ အကျွတ်တရားရအောင် ကူရမှာပေါ့...”

စကားကောင်းနေစဉ်တွင် ဆရာဦးစိုးနိုင် ကန်တော့ပွဲ
တစ်ပွဲပြင်ပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည်။ ဆရာမက ဆီးကြို
လျက် ကူမပေးသည်။

“ဆရာကြီးတို့ ကိုအောင်မြင့်တို့ ရောက်နေကြ
တယ်...”

“ငါနဲ့တွေ့ပြီးပြီလေ။ ကွပ်ကဲမှုရုံးမှာ တွေ့လို့ ဆရာ
ကြီးထိန်ကို ရှင်းပြပြီး အိမ်ကိုပင့်လာတာ။ ငါက... ဈေးဝင်
ဝယ်နေလို့ အခုမှရောက်တာ...”

“ကဲ... ကိုအောင်မြင့်ရေ ခင်ဗျားက ကလေးပီပီဘဲ
ဟောဒီ... သပြေခက်နဲ့ ကွမ်းရွက်မှာရေးထားတဲ့ အင်းကွက်
ချပ်တွေကို ခြံထောင့်လေးထောင့်မှာ သင့်သလိုချည်လိုက်
ပါဗျာ...”

ကိုအောင်မြင့်က ဆရာကြီးလက်ထဲမှ သပြေနှင့် ကွမ်း
ရွက်အင်းစည်းတို့ကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းသွား
သည်။

“သူ့ရပ်သူ့ရွာမှာဆိုတော့ ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေကို ခွင့်
တောင်းရသေးတယ် ကိုစိုးနိုင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ခြံမှာရှိနေတဲ့
ပရလောကသားကို ကျုပ်နိုင်သလို မလုပ်ရဘူးလေ။ သက်
ဆိုင်ရာကို ခွင့်ပြုချက်တောင်း ပူဇော်ရသေးတယ်ဗျ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဒီကတော့ပွဲကို ဘယ်မှာ
ထားရမလဲ...”

“အဲဒါ ဘုရားပွဲပါ ကိုစိုးနိုင်၊ ဘုရားစင်ရှေ့မှာပဲ စား
ပွဲတစ်လုံးနဲ့ ရိုရိုသေသေကပ်လိုက်ပါ...”

ဆရာမတို့လင်မယားသည် ဆရာထိန်ပြောသည့်
အတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထမင်းစားပွဲတစ်လုံးနှင့် ငှက်ပျောပွဲ
ကို တင်လိုက်သည်။

“ကိုစိုးနိုင်ရေ... ဒီစားပွဲပေါ်မှာဘဲ သောက်တော်
ရသုံးခွက်ရေအပြည့်နဲ့ ကပ်ထားပါဗျာ...”

ကိုအောင်မြင့်အိမ်ရှေ့မှ တက်လာချိန်တွင် ဆရာ
ထိန်မှ အိမ်သားများအားလုံး ဘုရားပူဇော်ကပ်လှူရန် ဘုရား
စင်ရှေ့သို့ ရောက်စေသည်။

မိသားစုစုံသည်နှင့် ဆရာထိန်မှ ဘုရားပင့်နတ်ပင့် ပူဇော်မှုများ ပြုလုပ်ပြီး၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာများကို အပ်နှံကြောင်း၊ နှောင့်ယှက်နေသော နာနာဘာဝကို ဤအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ခွင့်ပန် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ကိုစိုးနိုင်တို့ သမီးငယ်မှာ မိဘနှစ်ပါး အလယ်မှ ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်ပြီး...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

ငိုသံပါဖြင့် လက်အုပ်ချီ ကန်တော့နေသည်။

“ဟဲ့... နင်ဘယ်သူလဲ၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေက ငါနဲ့ ဆုံဖို့ ခေါ်ပေးတာလား၊ နင်ဘယ်သူလဲ...”

“ကျွန်တော်... ဦးသောင်းမြင့်သား... ဆွေတင့်ပါ”

“ကဲ မောင်ဆွေတင့်... ကာယကံရှင်နဲ့ အိမ်သားတွေ ကိုခုကွပ်ပေးပါနဲ့၊ မင်း... ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ ဆရာကိုပြော”

ဆရာမသမီးလေးမှ အပေါ်ပိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ချီ လျှက်ငိုသံဖြင့် စကားဆက်ပြောသည်။ စကားသံက မိန်းမသံ မဟုတ် သရဲဆွေတင့်အသံ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ရည်စူးပြီး အလှူလုပ်ပေးပါ...”

“ဟဲ့... မင်း... သပိတ်သွတ်တော့... မင်း... မိဘက သာဓုခေါ်ဖို့ အလှူလုပ်ပေးတယ်လေကွာ...”

“အဲဒီအချိန်က ကျုပ်... မရှိဘူး။ လမ်းထိပ်က ပြိတ္တာကြီးက ကျုပ်ကိုခင်လို့ သူနဲ့ ဘုရားပွဲလိုက်ဖို့ခေါ်သွားလို့ပါ။ မိဘတွေ လုပ်တဲ့အလှူကို သာဓုမခေါ်ခဲ့ရလို့ပါ...”

“အေး... မင်း... တမလွန်ဘဝမှာ ခရီးလွန်နေတော့ သာဓု မခေါ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ...။ သာဓု... မခေါ်နိုင်တော့ မှင်း မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေတာပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဘုန်း... ဘုန်း... ဘုန်း...”

ဆရာစိုးနိုင် သမီးငယ်မှာ ဆရာထိန်ကို ဦးသုံးကြိမ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချလေတော့သည်။

“ဟဲ့... ဖောင်ဆွေတင့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မထိခိုက်စေနဲ့၊ မင်း... ဖြစ်ချင်တာ သိခွင့်ရပြီပဲ။ မကြာခင် မင်းအတွက်

ရည်စူးပြီး ဆွမ်းကပ်ပေးမယ်၊ သာဓုခေါ်ဖို့ ဒီအနားမှာ စောင့်နေကြားလား....'

“ကျေးဇူး... အင့်... အင့်...”

ဆရာစိုးနိုင်သမီးလေးမှာ မိခင်ပုခုံးကို မှီလျက် သတိလစ်သလိုဖြစ်နေသည်။ ဆရာထိန်မှ သောက်တော် ရေတစ်ခွက်ယူပြီး ဆရာမကိုပေးသည်။

“ကဲ... ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ သမီးလေးကို ရေတိုက်လိုက်ပါ။ တမလွန်က မောင်ဆွေတင့်ပြောတာတွေ အမှန်ဘဲ။ လူ့ဘဝကကျွတ်ပြီး ဘဝကူးပြီးတဲ့နောက် ဝိညာဉ်ဘဝမှာ သာဓုခေါ်ခွင့်မရခဲ့တော့ သရဲဘဝမှာ တဝဲဝဲလည်နေတာပေါ့။ ကဲ... ကိုစိုးနိုင်နဲ့ ကိုအောင်မြင့် နဂါးရုံတုရားကျောင်းက သံဃာတော်သုံးပါးကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ပင့်ခဲ့။ လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်က သံဃာသုံးပါးအတွက် ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်းစီစဉ်ခဲ့။ အချိန်မှီ တရားစာကြရအောင်။ မောင်ဆွေတင် သာဓုခေါ်နိုင်ဖို့ပေါ့”

ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကိုစိုးနိုင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး ဆရာမနှင့်သမီးငယ်က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ရန် ပြင်ဆင်နေ

ကြည့်။ မေတ္တာဂုဏ်ရှိန် ဆရာထိန်ကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဆိုနေတော့သည်။

“ယသာ နဘာဝတော ယက္ခာ၊ နေဝ ဒသေန္တိ ဘိသနံ။ ယဉ္ဇိစေဝါ နုယုဉ္ဇန္တော၊ ရတ္တိန္ဒြိယံ မတန္တိတော။”

ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ပါ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဆို ပေးခြင်းဖြင့် ဝန်းကျင်ကို မေတ္တာဓာတ်များ ယုံ့လွင့်စေသည်။ မေတ္တာခြုံလုံစေရမည်ပင်။

ပရိတ်ဟူသည် ‘ပရိတ္တ’ ဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသွက် ၍ ‘အရံအတား အတားအဆီး’ဟု အနက်ရသည် မဟုတ် ပါလား။

အိမ်ခြံတို့ကို ခိုးသူ၊ လုယက်သူ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ မြွေ အစရှိသည်တို့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ ဝင်းထရံ ခြံတံခါး ခတ်ထားသလို...

မိမိအပေါ်ကျရောက်လတ္တံ့ ကျရောက်ဆဲ...၊

ဘေးဥပါဒ်ရန်စွယ်တို့ မကျရောက်အောင်...၊

လွင့်စင်ပျောက်ပျက်စေခြင်းငှာ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်၍-

မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို မေတ္တာဂုဏ်ရှိန်
ဆရာထိန်မှ ရွတ်ဆိုခြင်းပြုနေသည်။

ယနေ့သည် အင်္ဂါနေ့ဖြစ်သည်။

အင်္ဂါနေ့တွင် အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန်...

နတ်ပင်နှင့်အတူ မေတ္တာသုတ်တို့၊ ခန္ဓသုတ်တို့၊
ရွတ်ဖတ်ရမည်။ မေတ္တာသုတ်အဆုံး၌ နတ်ပို့ဖြင့် အဆုံး
သတ်လိုက်သည်။

တစ်ကယ်တော့ နတ်၊ မိစ္ဆာ၊ အစိမ်းသရဲတို့၊ ကြောက်
လှန့်သောအခါ သူတစ်ပါးက ရန်ငြိုးထားသောအခါ မေတ္တာ
သုတ်ကို ဦးစားပေးရွတ်ဆိုရသည်ကို ဆရာထိန် ရွတ်ဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။ မေတ္တာဆောင်၍ အောင်နိုင်ရမည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်း စွဲလန်းသောသရဲဝိညာဉ်
သာဓုခေါ်ခွင့်ရ၍ သင့်လျော်ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိတော့မည်
ဖြစ်သည်။

အိမ်သူအိမ်သားများလည်း အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်း
ကြရတော့မှာမလွဲပေ။

ညောင်သုံးပင်သရဲ

နှင့်

မေဝါ

ညောင်သုံးပင်သရဲနှင့် မဖဲဝါ *

ရန်ကုန်မြို့လည် ဆူးလေဘုရား ဝန်းကျင်တွင် သင်္ချိုင်းများ ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် ယုံပါ့မလား။ သင်္ချိုင်းများမှာ လွတ်လပ်ရေးပန်းခြံရှေ့ (ယခုရေနံရုံးဘေး)တွင် သင်္ချိုင်း တစ်ခု၊ မြဝတီသတင်းစာတိုက် (ယခုအများသုံးအိမ်သာ)အနီး ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဖံရေစာလမ်းထောင့်မှာ သင်္ချိုင်းတစ်ခု၊ အဆိုပါသင်္ချိုင်းကိုဖျက်ပြီး ပထမဆုံး (P.3) စာအုပ်အရောင်း လေဟာပြင်ဈေးအဖြစ် စတင်ခဲ့သည်။

သည်ဇာတ်လမ်းအစက အဆိုပါ လူမျိုးခြား၊

ညောင်သုံးပင်သရဲနှင့် မဖဲဝါ *

ရန်ကုန်မြို့လည် ဆူးလေဘုရား ဝန်းကျင်တွင် သင်္ချိုင်းများ ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် ယုံပါ့မလား။ သင်္ချိုင်းများမှာ လွတ်လပ်ရေးပန်းခြံရှေ့ (ယခုရေနံရုံးဘေး)တွင် သင်္ချိုင်း တစ်ခု၊ မြဝတီသတင်းစာတိုက် (ယခုအများသုံးအိမ်သာ)အနီး ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဖဲရေစာလမ်းထောင့်မှာ သင်္ချိုင်းတစ်ခု၊ အဆိုပါသင်္ချိုင်းကိုဖျက်ပြီး ပထမဆုံး (P.3) စာအုပ်အရောင်း လေဟာပြင်ဈေးအဖြစ် စတင်ခဲ့သည်။

သည်ဇာတ်လမ်းအစက အဆိုပါ လူမျိုးခြား၊

ဘာသာခြားသင်္ချိုင်း၊ ရွှေ့ပြောင်း၊ ဖျက်သိမ်းသည့်အချိန် မြို့လယ်မှအမြင် မသင့်သော သင်္ချိုင်းများကို ကြံတော သုဿန်သို့ အစုလိုက် ရွှေ့ပြောင်းပေးကြရသောကာလက စတင်ခဲ့သည်။

ဘာသာခြားသင်္ချိုင်းဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားဓမ္မ ဆရာများ၊ တာဝန်ရှိသူများ၊ မြန်မာအထက်တန်းဆရာကြီး များစုပေါင်း၍ သင်္ချိုင်းဝတွင် ကန်တော့ပွဲများပေးထားသည်။

သက်ဆိုင်ရာဘာသာအလိုက် ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ကန် တော့ပွဲပြင်ခြင်း၊ အမိန့်ပြန်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ အုတ် ဂူများကိုဖျက်၍ အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲများကို ကားများဖြင့်တင် နေသည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်တွင် အုတ်ကျိုးပဲ့ သယ် ကားများတန်းစီလျက်...

ဖရေဇာလမ်းဘေးတွင် ယန္တရားတပ်မှ ကားဝါကြီးများ နောက်ဖက်အမိုးဖြုတ်လျက် ကားသုံးစီး တန်းစီထားသည်။

“ကဲ... ကဲ... ကားပေါ်တက်ကြ၊ မင်းမိန့်နဲ့ ကားပေါ် တက်ကြ။ မင်းတို့ကို နေရချထားပေးဖို့လုပ်နေတာ...”

မြန်မာအဖွဲ့မှ မြန်မာလိုအမိန့်ပေးပြီးသည်နှင့် သက်ဆိုင်ရာဘာသာအလိုက် သက်ဆိုင်ရာဘာသာနှင့် အမိန့်ပေးနေကြသည်။

နားမလည်သူအဖို့ ရယ်စရာလိုမြင်နေသည်။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသော သင်္ချိုင်းထဲရှိ လေတွေကို အမိန့်ပေးသည်ပုံဖြစ်နေသည်။ သူ့လေ့သူ့ပညာအရတော့ သေဆုံးပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်ကြွင်းသာကျန်တော့သော တမလွန်မှ နာနာဘာဝတွေကို အမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးကားဝါကြီးကို ကရင်ကြီးဦးသိန်း ကားမောင်းရန်စက်နိုးထားပြီ။ ဘာသာရေးတာဝန်ခံများမှ...

“ဟေ့... အားလုံး ကားပေါ်တက်၊ မင်းမိန့် နာခံကြ...”

“တက်ကြလေကွာ မြန်မြန်...ကားထွက်တော့မယ်”

အမိန့်ပေးသူ၏ စကားသံအဆုံးတွင် ရှေ့ဆုံးကားနောက်ပိုင်းတွင် အသံများဆူညံသွားသည်။ သို့သော် အရိပ်

အယောင်မျှမတွေ့၊ အသံတော့ ဆူညံတိုးဝေ့သံကြားနေရသည်။ ကားမောင်းသူ ကရင်ကြီးဦးသိန်းမှာ နာနာဘာဝအတွေ့အကြုံရှိခဲ့သည်။ တောင်ကုတ်တွင် တောင်ကိုဖောက်၍ ကားလမ်းဖောက်စဉ်က အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သည်။ သတ္တိရှိသည်။ နောက်ခန်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကားထွက်ရန် အမိန့်ကို စောင့်နေမိသည်။

“ကားဆရာရေ... မောင်းထွက်တော့။ လမ်းကြောပြောပြီးသားပဲ။ ကြံတောကို မောင်းပေတော့...”

အမိန့်သံရသည်နှင့် ကားဝါကြီးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သည်ကားဖြင့် လမ်းဖောက်၊ သစ်သယ်လုပ်ခဲ့ဖူးပြီး နောက်ပိုင်းအလေးများက တင်နိုင်ခဲ့သည့်ကားကြီးဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စက်နီး၍ကားကိုရွေ့စေသော်လည်း ကားကမရုန်းနိုင်၊ စက်ရှိမြင့်သော်လည်း ကားစက်သံသာ ကြီးမားတုန်လှုပ်စွာပေါ်လာသည်။

ကားကတော့ တစ်လက်မမှမရွေ့...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း ကားဆရာ၊ ကားပျက် ငြိလား...”

“ဘယ်ကပျက်ရမှာလဲကွ၊ နောက်ပိုင်းလေးလွန်းလို့ ထွက်မရတာ။ ဆရာတို့ သရဲတွေများနေပြီ။ နည်းနည်းဆင်း ခိုင်းပေးဦး’

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... သဘောပေါက်ပြီ...”

“ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ ကားပေါ်မှ အလေးချိန်များ နေလို့ အလေးချိန်လျော့ရမယ်။ နောက်ကားကို တစ်ချို့ပြန် ဆင်းပေးဦး...”

အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင် ကားနောက်ပိုင်း အဆင်း အတက်တွင် တိုးရေ့ဆူညံသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ကား ပေါ်မှတစ်ချို့ ဆင်း၍ နောက်ကားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပုံပေါ် သည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ရွံ့ပေနေသော ခြေရာများ ထပ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကားဆရာရေ... မောင်းကြည့်တော့...”

“ပူ... ဖရူး... ဝေါ...”

“သွားပြီဆရာရေ... ကားဆွဲလို့ရပြီ...”

“အေး... ခေါင်းခန်းမှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်လိုက်
ပါတယ်။ လမ်းမှာ သူ့အမိန့်ကိုနာခံ၊ သွားပေတော့...”

ယန္တရားတပ်မှ ကားဝါကြီးသည် ဖရေဇာလမ်း
တစ်လျှောက် တအိအိနှင့် လှိမ့်သွားသည်။ လူများမှာ
အိပ်မောကျချိန်ဖြစ်၍ မီးရောင်များ လင်းထိန်မနေကြ၊ ဓာတ်မီး
တိုင်များမှာလည်း အလင်းပျော့ပျော့သာရှိသည်။

တစ်လမ်းလုံး မှောင်ရိပ်ဖုံး၍ တလိုမ့်လိုမ့်ကားကို
မောင်းနှင်လာရာ မီးရောင်များလင်းထိန်နေသော သိမ်ကြီး
ဈေးနှင့် ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက်ကြားမှ ကားကိုဖြတ်မောင်း
လာသည်။

ယာဉ်အသွားအလာရှင်းသော်လည်း ရွှေတိဂုံဘုရား
လမ်းပေါ်မှ ကားများဖြတ်လာနိုင်သဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းရှင်း
အောင်အရှိန်လျှော့မောင်းလာခဲ့သည်။ ရေခဲတိုက်ဘေးမှ
ဖြတ်သွားတွင် ကားက အနည်းငယ် လေးသွားသယောင်

ရှိသည်။ သို့သော် မောင်းမရအောင်တော့ မဟုတ်၍ ကား
ဆရာဦးသိန်း ဆက်မောင်းလာသည်။

ဆေးရုံကြီး ခြံစည်းရိုးကိုကျော်တော့ ညာဘက်ကို
ရွေ့၍ဆက်မောင်းလာသည်။ သရက်တောဘုန်းကြီးကျောင်း
များရှေ့တွင် လမ်းဘေးထမင်းဆိုင်လေးများ၊ ကွမ်းယာဆိုင်
လေးများ ရှိနေသေးသည်။ ဆေးရုံရေယာ ကျော်တော့
လမ်းမတော်ဘူတာ ကုန်းသို့ရောက်လာသည်။ ကားမှာကုန်း
အတက်ဖြစ်၍ ရုန်းမရတော့။ ကားမှာနှေးရာမှ ရပ်သွားသည်။

“ဆရာကြီး....ကားက လေးလွန်းလို့ ကုန်းမတက်
နိုင်ဘူး၊ နောက်က ဆရာကြီးတပည့်တွေ ဆင်းတွန်း ခိုင်းပါ
ဦး...”

ရွှေခန်းတွင် အမိန့်သားထိုင်လာသော ယောင်
တစောင်းနှင့် အညာသားဟန် အဖိုးကြီးက ကားဆရာ ကိုသိန်း
ပြောသည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။ သူ့ပါလာသော
လွယ်အိတ်ကို လွယ်သလို လက်တစ်ဖက်မှလည်း တောင်မှေး
တုတ်ကို ကိုင်ဆင်းသွားသည်။

“ကဲ..မိတ်တွေတို့ ကား ကုန်းကျော်လို့မရဘူး။
နောက်က နည်းနည်းဆင်းတွန်းပေးကြဦး...”

အညာသား ယောင်ထုံးနှင့်ဆရာကြီးက လက်မှ
တုတ်ကို ကားနောက်ခံနံရံကို ရိုက်ပုတ်ပြီး အမိန့်ပေးနေသည်။
သူ့တုတ်ရမ်းမှုကို ကြောက်ကြသည်ထင်၊ ကားဆရာ ကိုသိန်း
ကားကို စက်ရှိန်မြင့်၍ လမ်းမတော်ဘူတာရှေ့ကုန်းကို လွယ်
ကူစွာ ကျော်တက်သွားသည်။

ဘူတာတွင်း လက်မှတ်ရုံမှာ မီးလုံးလေးတစ်လုံးက
မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် ရှိနေသည်။ ဘူတာရှေ့တွင် ဆိုက်ကား
သုံးလေးစီးရပ်ပြီး၊ ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ဆိုက်ကားဆရာတို့
လှဲလျောင်း အိပ်နေကြသည်။

ကားကို ဘူတာရှေ့ကုန်းပေါ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးရေ... ပြန်တက်တော့...”

“အေးအေး... မိတ်ဆွေတို့ ကားပေါ်ပြန်တက်၊
တစ်ယောက်မကျန် အပြန်တက်ကြ ဒီလမ်းဆုံးရင် ကြတောက်
ရောက်ပြီ၊အပြန်တက်ကြ...”

အညာသားဆရာကြီး ကားကိုတစ်ပတ်ပတ်ရင်း တုတ်ကိုငှေ့ရမ်း၍ အမိန့်ပေးနေသည်။ အတန်ကြာမှ စိတ်ချ ဟန်ဖြင့် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

“ကဲ...ကိုသိန်းရေ..မောင်းတော့...”

“ဆရာကြီး ကားက ပေါ့သွားသလိုဘဲ၊ မြန် လိုက်တာ...”

“ကုန်းဆင်းဆိုတော့ မြန်မှာပေါ့ဗျ...”

လမ်းမတော်ဘူတာမှ လှိုဏ်ဆင်းလာသော ကားက မြန်နေသည်။ ကားဘေးဝဲယာကြည့်တော့ သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်း၍ ညအမှောင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသော ရပ်ကွက်ကို မှုံ့ပြပြ မြင်နေရသည်။

ဘယ်ဘက်တွင် တရုတ်အလယ်တန်း ကျောင်းဝင် ပေါက်ရှေ့တွင် ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးမှာ လရောင် အောက်တွင် အရိပ်မည်းကြီးသဏ္ဍာန် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ညာဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မင်းမနိုင်

ရုပ်ကွက်ဖြတ်လမ်းတွင် ကြီးမားသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်
ကြီးကို ထီးထီးကြီး လှမ်းတွေ့ရသည်။

ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် မိုင်ဒါကွင်း
ဆိုသည့် ဘောလုံးကွင်းများရှိသည်။ ဘောလုံးကွင်းထောင့်တွင်
လည်းကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးရှိနေသည်။

ထူးခြားသည်က ညောင်ပင်သုံးပင်တည် နေရာ
ဖြစ်သည်။

ညောင်သုံးပင်မှာ ဖိုခနောက်ဆိုင် သုံးပင်ဖြစ်သည်။
အိမ်နိမ့်တစ်ထပ်တန်းလျားများကြားတွင် ညောင်ပင်သုံးပင်မှာ
ထွားကျိုင်းစွာ အရိပ်မိုးလျက်ရှိနေသည်။ နေ့ဆိုလျှင် ညောင်
ရိပ်က လူတွေကို အေးချမ်းစွာ အနားယူနိုင်မည့် အရိပ်များပေး
မည်ဖြစ်သည်။

ညဖက်မှာတော့...

ခြောက်ခြားဖွယ်တည်ရှိပုံဖြစ်သည်။

(ယခုတိုင် သုံးပင်စလုံးရှိနေသေးသည်။ ဘောလုံး

ကွင်းထောင့်က ညောင်ပင်မှာ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ထောင့်မှ လျှပ်စစ်ရုံး နေရာတွင်တည်ရှိသည်။)

ပရလောကသားများကို သင်္ချိုင်းရွှေ့ရန် တာဝန်ယူ လာသော ယုတ္တရား ကားဝါကြီးသည် ဂေါ်ဒွင်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာပြီး မကြာမီ ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ်မှ ဦးဝိစာရလမ်း အတိုင်း ဟံသာဝတီအဝိုင်းမှ ကြံတောသင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိ ပို့ဆောင်ပေးရမည်။

သို့သော်လည်း...

လမ်းတစ်လျှောက် ပရလောကသားများ ပါရဲ့လားဟု ကားမောင်းသူ ကိုသိန်း စဉ်းစားမိသေးသည်။ ကားဆင်း တွန်းကြသည် ပရလောကသားများ ညောင်သုံးပင်တွင် ကျန်ခဲ့ လေသလား၊ ကိုသိန်း ဆက်မစဉ်းစားနိုင် သဲရဲတွေကို ကြံတောအရောက် အမြန်ပို့ရမည်လေ။

ညောင်သုံးပင်သဲရဲဇာတ်က သင်္ချိုင်းရွှေ့ပြီးနောက် ရက်တွေမှ စတင်ခဲ့သည်။ မင်းမနိုင်ရပ်ကွက်ဆိုတာ တန်းလျား

လေးတွေနဲ့ အကွက်ချပေးထားသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။
 ထိုစဉ်က ကျားကူးကွက်သစ်၊ မင်းမနိုင်ရပ်ကွက်၊ အိမ်တော်ရာ
 ရပ်ကွက်နှင့် လမ်းမတော်အပိုင်းတို့မှ လူငယ်များ ဘောလုံး
 ကစားရင်း ထစ်ခနဲရှိ ရိုက်ပွဲဖြစ်တတ်သည့်နေရာဖြစ်သည်။

နေ့လည် နေ့ခင်းတွင် လူအသွားအလာမပြတ်သော်
 လည်း ညနေအမှောင်ရိပ်စတင်ပြီဆိုလျှင် အသွားအလာကျ
 ကြသည်။ တစ်ရပ်ကွက်နှင့်တစ်ရပ်ကွက်၊ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့
 ရိုက်ပွဲများ၊ ချိန်းပွဲများရှိနေတတ်သည်။ လေလွင့်လူငယ်
 တစ်ချို့၏ မှောင်ရိပ်ရိုမှု၊ လှူများကလည်း သည်ညောင်သုံးပင်
 ပတ်လည်တွင် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် မိုးချုပ်လျှင် အသွား
 အလာကျသွားသည်။

သည်အချိန်မှာ အလုပ်ရှိ၍ မသွားမနေသွားရသူများ
 ညောင်သုံးပင်သရဲနှင့်တွေ့နေကြရပြီ။ လမ်းမတော်ဘက်က
 တက်လာလျှင် အလယ်တန်းကျောင်းရှေ့က ညောင်ပင်သရဲက
 တစ်မျိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ယောက်လမ်းတို့ဘက်က ပြန်လာလျှင်
 မင်းမနိုင်ငါးလမ်းထိပ် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်မှ သရဲကတစ်သွယ်၊
 ကျားကူးကွက်သစ်တို့ ပန်းခြံတို့ဘက်ကလာလျှင် ဘောလုံး

ကွင်းထောင့်က ညောင်ပင်သရဲကတစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးကြုံနေ
ကြရပြီ။

တစ်ညနေ အောင်ဆန်းကွင်း၊ ဘူတာရုံမှပြန်လာ
သော ညီအစ်မနှစ်ဦး၊ နာမည်ကျော် ပန်းသေးခေါက်ခွဲနှစ်ထုပ်
ဆွဲ၍ ပြန်လာကြစဉ်ကဖြစ်သည်။

မင်းမနိုင်ဈေးကလေးမှ ဖြတ်အတက် ဘောလုံးကွင်း
ထောင့်အရောက်တွင်...

“ဝေါ... ဝရော... ချရွက်...”

••

ညောင်ပင်အရွက်များမှ လေတိုးသံ ပထမ ကြား
ရသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် လန့်ပြီး ညောင်ပင်ပေါ် မော့
ကြည့်သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...”

အသံကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော်
မည်သူမှ မမြင်ရ လေတိုးသံနှင့် ဆူညံသံသာကြားရသည်။

သို့သော် အသံကြားရပြီးသည့်နောက် ညောင်ပင်ပေါ်မှ အဖွေး ထူနှင့် လက်တစ်ချောင်း ဝှေ့ယမ်းကျလာသည်။

“အမလေး... အမရဲ့... လက်မဲကြီး...”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လဲ လက်က အစာလှမ်းတောင်း နေတာ...”

“ပေးလိုက်ပါ အမ... ပေးလိုက်ပါ...”

“ဘုရားစာရွတ် ညီမလေး...”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ညောင်ပင်ပေါ်မှ လက်ကြီး တစ်ဖက်သာမဟုတ် နောက်တစ်ဖက်ပါကျလာပြီး အမဖြစ် သူ၏ လက်ထဲမှ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို လုယူသွားတော့ သည်။

ခေါက်ဆွဲထုပ်ပါသွားရာသို့ မော့ကြည့်တော့ မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ ဖိဝင်းဝင်းတောက်နေသော ခေါင်းကြီးကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“အမရေ... မြန်မြန်လာ... ခေါက်ဆွဲကြော် ပါသွား ပါစေ...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘောလုံးကွင်းထောင့်မှ အပြေး ထွက်လာတော့ BE တစ်ကင်းပေါက်ဝကို တွေ့ရသည်။ ညီအစ်မနှစ်ဦးမှာ တစ်တွင်းမှာ နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၍ ကင်း ရဲဘော်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာကြလဲ မဝင်းတို့ ညီအစ်မ...”

“ဘောလုံးကွင်းထောင့်က ညောင်ပင်ပေါ်က သူရဲ လား၊ တစ္ဆေလားမသိပါဘူး။ ကြောက်စရာပုံ ပေါ်လာပြီး လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဆွဲသွားလို့...”

“အမရယ်...နောက်ဆို စစ်ဆေးရုံဘက်က ပတ် ပြန်ပါ။ ဒီညောင်သုံးပင်က ညတိုင်း တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ခြောက်လှန့်နေကြတာ...”

ကင်းရဲဘော်မှ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သူသိသမျှ သတိ ပေးပြောကြားရင်း မှောင်ရိပ်တွင် လှမ်းမြင်နေရသော ဘောလုံး ကွင်းထောင့်က ညောင်ပင်ကြီးကို ကြည့်နေမိတော့သည်။

ငါးလမ်းထိပ်က ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်က သရဲက တစ်မျိုး...

ငါးလမ်းတွင်းမှကလေးများ ထုပ်စည်းတိုးတမ်းကစား
ကြသည်။ တန်းလျားနှစ်ခုအလယ်ရှိ မြေကွက်လပ်တွင်
ကစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးလမ်းထိပ် ‘ဖဲ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်’
မီးရောင်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားကစားနေကြသည်။

“လုံးလုံးရေ... နင်တို့ တားမယ့်အလှည့်...”

“အေးပါ ဖြူဖြူရယ်။ နင်တို့အဖွဲ့က တားကြပေါ့”

“ဟဲ့... စည်းတစ်စည်းမှာ တားမည့်လူလိုနေပါလား”

“ထင်အောင် အစ်မရေ... အပေါ့သွားမယ်ဆိုပြီး
သွားလေရဲ့...”

“ဟဲ့...ဘယ်ကိုသွားတာလဲ...”

“ညောင်ပင် နောက်ဖက်ကို သွားတာအစ်မရေ...”

“ဟယ်...ဒီကောင်လေးကလဲ...”

သူတို့ပြောနေစဉ် ညောင်ပင်အောက်မှ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ပြေးထွက်လာသည်။

“အမလေး... ကြောက်ပါပြီဗျ...”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ကောင်လေးအော်သံနှင့် ပြေးလာ၍ ကစားနေသူ များဝိုင်းလာကြသည်။

“ထင်အောင် ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ကျွန်တော် ညောင်ပင်နောက်ဖက်ကို အပျော်သွား ဖို့ဝင်သွားတာ သစ်ပင်ပေါ်က ဝုန်းဆိုတစ်ယောက်ခုန်ချပြီး ကျွန်တော့် နောက်ကြောကို ရိုက်လိုက်တယ်အမ...”

“ပြစ်... ဟ... မင်းအင်္ကျီကြောမှာ လက်ဝါးရာကြီး ပါလား၊ မင်း... အသားရော ထိသွားလား”

ဦးဖိုးဖံမှ ထင်အောင် အင်္ကျီကို မကြည့်တော့ ဘာမှ မတွေ့။ တော်ပါသေးရဲ့...

ကလေးကို ကြောက်လန့်ရှုံ့သာ ခြောက်လို့သာပေါ့။ ဒီလက်ဝါးရာအတိုင်း ကြောကိုရိုက်လို့ကတော့ အဆုပ်ကွဲပြီး သေမှာပေါ့။ ခုတော့ အင်္ကျီမှာ ရွံ့ရောင်ပေနေသော လက်ဝါး ရာကြီး။

“ကဲ...သွားကြ၊ မိုးချုပ်ပြီ။ မကစားကြနဲ့တော့။
 နောင်... မိုးချုပ်ရင် ဒီညောင်ပင်နားမတော့ကြနဲ့ကွာ၊ သရဲ
 ခြောက်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်နဲ့ ဝေးဝေး
 နေကြပါကွာ...”

ကလေးများ တန်းလျားအသီသီးသို့ ပြန်သွားကြပြီ။

ဦးဘိုးဖဲက ညောင်ပင်ကိုကြည့်၍...

“သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်
 နေပါ...”

ဦးဘိုးဖဲက သူ့အိမ်နှင့်နီးသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်
 သရဲအကြောင်းကို သူများထက်ပိုသိနေသည်။ စဉ်းစား
 ကြည့်တော့ ခုတစ်လော့ မင်းမနိုင်ရပ်ကွက်ထိပ် မနီးမဝေးရှိ

ဖိုခနောက်ဆိုင် ကြီးပြင်းနေသော ...

ညောင်သုံးပင်မှာ သရဲခြောက်သံများကြားနေရသည်။

ဟိုးရှေးရှေးက မကြားရသော သရဲခြောက်သံများ

ဘယ်လိုပေါ်လာသည်မသိ...။

ညောင်သုံးပင်သရဲများ ဘယ်က ရောက်လာ
သလဲလေ...။

တစ်လောက လမ်းထိပ်အလယ်တန်းကျောင်းရှေ့
ညောင်ပင်သရဲက ပိုဆိုးသည်။ သူက ညဖက်ခြောက်ခြင်း
မဟုတ်၊ နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းတွင် ခြောက်လှန့်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပုံက သည်လို...

အိမ်တော်ရာကျောင်းတိုက်ဝင်းရှိ ဆရာတော် ဦးရွှေသာ
ကျောင်းတွင် အာရုံဆွမ်းကပ်ရန် လမ်းမတော်ဆယ်လေးလမ်းမှ
မိသားစုများမှ စီစဉ်ခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီး အာရုံဆွမ်းကပ်ရန် ဆွမ်းနှင့်ဟင်းကို ချိုင့်
များနှင့်ထည့်၍ မိသားစုများ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထွက်လာ
ကြသည်။ လမ်းမတော်ဘူတာမှလွန်တော့ အလယ်တန်း
ကျောင်းရှေ့ ညောင်ပင်အောက်အရောက်တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ
ကျိန်ငှက်တစ်အုပ် ထပ်ပွဲသွားသည်။ ကျိန်သံစာစာတစ်အားအား
အော်ဟစ်သွားသည်။

“ကျီးပြိုင်သံပါလား... ဟေ့...”

မိသားစုမှ ဖခင်ဖြစ်သူက ပါလာသူများ လန့်မသွားရန်ကျီးသံကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျီးသံနောက်ပိုင်းမှာ ညောင်ပင်အပေါ်ပိုင်းမှ လေမတိုက်ဘဲ သစ်ရွက်တွေ လေတိုက်ခတ်သံများ ဆူညံသွားသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်ယောက်ယောက် တွယ်ဆင်းလာသလို သစ်ရွက်များကို ဖြတ်သန်းပြီး ဆင်းလာသံ ကြားရသည်။

“အဲဒီ ဟင်းချိုင့်... ဒီမှာထားခဲ့...”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းလှူဖို့... မပေးနိုင်ဘူး...”

အသံသာကြားပြီး လူမတွေ့ရဘဲ နောက်ဆုံးမှ ဟင်းချိုင့်ကိုင်လာသော သူထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“မပေးဘူး... မပေးဘူး...”

ဟင်းချိုင့်ကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆွဲနေကြသည်။ လူနှင့် သရဲဟင်းချိုင့်လုပွဲကို ရှေ့မှလူများ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကြောင်နေကြသည်။

“အမလေးဗျ... ပါးရိုက်တယ်...”

နောက်ဆုံးဟင်းချိုင့်ဆွဲလာသူထံမှ အသံကြားလိုက်ရသည်။ ဟင်းချိုင့်ဆွဲလျက်က သူ့ပါးကိုသူ့ပွတ်နေသည်။ မည်သူရိုက်သည်မသိ။ ချိုင့်တစ်ဖက်ကိုဆွဲလျက်က ပါးရိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

“မောင်ထူး... ချိုင့်ကို လွှတ်လိုက်တော့...”

မောင်ထူးဆိုသည့် ပါးရိုက်ခံရသောကောင်လေး ရှေ့မှလူကြီး ပြောစကားနားထောင်ပြီး ချိုင့်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ အရိပ် အယောင်မတွေ့ရဘဲ ညောင်ပင်ပေါ်သို့ ချိုင့်တစ်လုံးထဲ မြှောက်တက်ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂျိမ်း... ခလုံး... ခလွမ်...”

သူတို့အုပ်စု ဝိုင်အမ်ဘီအေ ခြံရှေ့အရောက်တွင် ညောင်ပင်ပေါ်မှ ဂျိုင့်အလွတ်ကြီး မြေပြင်သို့ကျရောက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူကြီးက ချိုင့်ကိုကောက်ယူပြီး...

“ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်မယ့် ဝက်သားဟင်း သရဲ
လုစားသွားပြီဟေ့၊ တော်ပါသေးရဲ့ ငါတို့လက်ထဲမှာ ဆွမ်း
ဟင်းတွေကျန်သေးလို့၊ လာကြ အားလုံးမြန်မြန်... မအော်
ကြနဲ့၊ ညောင်ပင်တစ္ဆေက အဆာဆာလွန်းလို့ ဝေလေလေ
မလုပ်နိုင်ဘဲ ဝက်သားဟင်းလုစားသွားတာပါ...”

တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်နိုင်...

ရှေ့ဆုံးမှ ချိုင့်ကောက်လာသော အဖိုကြီးနားတိုးကပ်
ပြီးဆက်လျှောက်လာကြသည်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ မြို့မကျောင်းကျော်လျှင် အိမ်
တော်ရာ ဘုရားထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြင်နေရပြီ။
ဆရာတော် ဦးဂုဏ တပည့်များက ဆီးကြိုနေကြပြီ။

ဆရာတော်ဘုရားထံ အလှူရှင်က ဝက်သားဟင်း
အလှူခံရကြောင်း လျှောက်တင်နေလေပြီ။

ညောင်သုံးပင် ဖိုခနောက်ဆိုင်က သရဲ တယ်လဲရဲနေ
ကြပါကလား။

ဆရာတော် ဦးဂုဏက လမ်းမတော် မိသားစု၏
ညောင်ပင်သရဲခြောက်လှန်မှုကို နားထောင်ပြီးသည်နှင့် သူ့
အပါးတွင်ရှိနေသော ယောင်တစောင်းနဲ့ အညာသားအဖိုကြီး
ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ...ဦးသက္က၊ ကျုပ်တို့ ညောင်တုန်းမှာ
တုန်းက အင်းသရဲ နှိမ်ခဲ့တာ သတိရသဗျာ။ ခုလဲ ဦးသက္က
ကြုံတုန်း တာဝန်ယူမှထင်တယ်...”

“မှန်လှပါဘုရား၊ ခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ရောက်တုန်း
မြို့တော်ဝန်ရဲ့ သချိုင်းရွှေတာဝန် တပည့်တော်ယူခဲ့ရ
ပါတယ်...”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သချိုင်းလဲ...”

“ဆူးလေဘုရားလမ်းနဲ့ ဖရေစာလမ်းထောင့်က
တစ်ခြားဘာသာဝင်တွေရဲ့ သချိုင်းရွှေခဲ့တာလဲ ခုဆို အဲဒီ
သချိုင်းမြေမှာ လေဟာပြင်ဈေးဖွင့်ဖို့ ပြင်နေပါပြီ”

“ကဲ... ဒကာကြီးမောင်မြင့်ရေ...မင်းတို့ အာရုံဆွမ်း

အလှူအထမြောက်ပါတယ်။ ဝက်သားဟင်း မပါလို့ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့’

“လှူရတာ အစဉ်ပြေပါတယ်ဘုရား...”

“အေး... မင်းတို့ အနှောင့်အယှက်ကို ဟောဒီက
ဆရာသျှောင်ကြီးဗွေဦးသက္က ဖြေရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ သူက
တို့နယ်ဘက်မှာ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ဖြေရှင်းနေကြကွဲ့...”

“တပည့်တော်တို့ ယန္တရားတပ်က ကားဝါကြီး
တွေနဲ့ သရဲတွေရွေ့ခဲ့တာပါ။ ကားမောင်းတဲ့ ကရင်ကြီး
ကိုသိန်းကလည်း သတ္တိရှိပါတိသနဲ့...”

“ဘယ်သူကွဲ့ ...ယန္တရားတပ်က ကားဝါကြီးတွေ
မောင်းတဲ့ ကရင်ကြီးကိုသိန်းလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား...”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ အဲဒီကရင်ကြီးက ဟောဒီ
ကျောင်းအနောက်ဘက်က ဖားကူးကျောင်းဘေးမှာနေတာကွ။
မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံပေးရအုံးမယ်။ အေး... ငါ့ဗုဒ္ဓ
မှတ်မိတယ်။ အဲဒီ သင်္ချိုင်းရွှေတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်
မုန့်ထုပ်တွေကို ရပ်ထားတဲ့နေရာမှာ လာပေးသတဲ့။ သင်္ချိုင်း

ရွှေပြီး ကြတောသချိုင်းထဲရောက်တော့ သူ့ကားခေါင်းထဲမှာ အပုပ်နဲ့တွေ ထွက်လာလို့ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ မုန့်တွေ ကတဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်လဲ သူ့ကားနဲ့ ပါလို့သိခဲ့ရပါပြီ။ ကြတောသချိုင်းထဲမှာပဲ အဲဒီမုန့်တွေ စွန့်ခဲ့ရတယ်။ နာနာဘာဝလက်ဆောင်ပေါ့ဘုရား...”

“အေး... အခုမှ အကြောင်းစုံကြတာပေါ့။ ကဲ... ဒကာကြီးတို့လဲ ပြန်ကြတော့။ ဒီညမှ ကိုသက္ကကို ညောင်သုံး ပင်သရဲနေရာ ရွှေ့ဖို့တာဝန်ပေးခိုင်းစေရမှာပေါ့...”

“ရပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း သချိုင်းရှင်မ မဲဝဲဝါကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒီညလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ ရအောင်...”

“ကောင်းပြီ... ကရင်ကြီးကို ငါခေါ်လိုက်ပါ့မယ်...”

ညနေစောင်းတော့ ဆရာတော်ဦးဂုဏ်ဦးဆောင်ပြီး သျှောင်ကြီးမွေဆရာသက္က၊ ကရင်ကြီးကိုသိန်း၊ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးမြင့်တို့အဖွဲ့ ဂေါ်ဒွင်လမ်းအလယ်တန်းကျောင်းရှေ့တွင် အစီအရင်များ စတင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတို့ဖြင့် ဘုရားပွဲ၊ သောက်တော်ရေခွက်များပူဇော်ထားသည်။ စားပွဲ အနိမ့်တွင် အမဲသားဟင်းနှင့် ထမင်းထုပ်သုံးထုပ် ပြင်ဆင် ထားသည်။ အုန်းဆံကြီး တစ်ခွေဖြင့် စည်းဝိုင်းတားလိုက် သည်။ ပါလာသူများ ကြည့်ရှုရန်နေရာသတ်မှတ်ပေးသည်။

“ကြီးမြတ်လှသော ရပ်ပိုင်၊ ရွာပိုင်၊ ကွင်းပိုင် သခင် ကြီးများခင်ဗျာ၊ တျှန်တော် သက္က ဖိတ်ကြားအပ်ပါတယ်။ ဆရာတော် အစီအမံနဲ့ သခင်ကြီးတို့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာများ ကူညီပေးပါရန် တာဝန်ရှိသူကို စေလွှတ်ပေးပါခင်ဗျား...”

ဦးသက္ကသည် ညောင်ပင်ခြေမှ ပင့်ဖိတ်သင့်သူများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဘုရားပွဲကို ချည်မှန်းပူဇော်သည်။ ဂေါ်ခွင်လမ်းပေါ်မှ အဆုံးတွင် ရွှေတိဂုံစေတီ၏ ပုံရိပ်များ အလင်းတန်းဖြင့် ပူးမြင် နေရပြီ။

ဆရာဦးသက္က ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးသည်နှင့် ညောင်ပင် ပေါ်မှ လေတိုးသံများ၊ ဆူညံသံများ၊ ကျီးကန်းပျံသန်းမှုများ ဆူညံလာသည်။

အံ့ဩစရာပင်...

ဆရာကြီးဦးသက္က ပင့်ဖိတ်ပြီး မကြာမီမှာပင် လင်းပေါ် အမှောင်ရိပ်မှ ညောင်ပင်အောက်သို့ ဝိုးတဝါးအရိပ်များ ရွေ့လျားလာသည်။

“ကွေးရှုကြီးလှပါတယ် အရှင်မ မဖဲဝါနှင့် အဖော်များ ခင်ဗျား...။ ကျွန်တော်မျိုး သက္က အကူအညီလိုလို့ ပိုင်ရာ ဆိုင်ရာများကို ပင့်ဖိတ်ရပါတယ်...”

“ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ပြော...”

“ဟောဒီရပ်ကွက်က ဖိုခရောက်ဆိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ညောင် သုံးပင်မှာ အခုတလော တမလွန်က နာနာဘာဝတွေ နှောင့်ယှက်လို့ပါခင်ဗျား...”

“ဟဲ့... သူတို့က နင်တို့ကားနဲ့ခေါ်လာတဲ့ သူတွေပါ...”

မဖဲဝါမှ ဆရာဦးသက္ကနှင့် ကရင်ကြီးဦးသိန်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြောဆိုလိုက်သည်။ အားလုံးက အံ့သြစွာဖြင့် နားစွင့်နေကြသည်။

“နင်တို့ သင်္ချိုင်းရွှေခေါ်လာတဲ့ နာနာဘာဝတွေက တခြားတွေ၊ နင်တို့ ဆေးရုံကြီးရေခဲတိုက်ရှေ့မှ အဲဒီနေ့ကမှ

သေတဲ့အလောင်းသုံးလောင်းက ဝိညာဉ်သုံးကောင် နင်တို့
 ကားပေါ်ပါလာတာဟဲ့၊ နင်တို့ကားပျက်လို့ ဆင်းတွန်းခိုင်းပြီး
 ပြန်တက်တော့ သင်္ချိုင်းမြေက ရွှေလာတဲ့ ဝိညာဉ်သရဲတွေက
 ရင်ခွဲရုံကတက်လာတဲ့ သုံးယောက်ကို ကားပေါ်အတက်
 မခံတော့ဘူးလေ...”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကား ပေါ့သွား
 လို့သတိပြုမိပါတယ်...”

“အဲဒီ ဝိညာဉ်သုံးယောက်က သပိတ်သွပ်တော့
 အဝေးရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်အလောင်းက ငါတို့
 သင်္ချိုင်းမှာ မြေလာမြှုပ်ပြီးပြီ။ သူတို့ပါမလာဘူး။ ဘာမှစိတ်
 မပူနဲ့ သူတို့ကို ငါပြန်ခေါ်သွားမယ်။ မင်းတို့ ကားစီစဉ်
 ထားကြ...”

ခဏအကြာတွင် မဖဲဝါက ကျန်ရှိခဲ့ပြီး သူ့ဘေးမှ
 ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် အမှောင်ရိပ်သို့ တိုးဝင်ပျောက်
 ကွယ်သွားသည်။ ရပ်ကွက်ထဲဝင်သွားသည်နှင့် အိမ်စောင့်
 ခွေးများထံမှ တိုးညှင်းသော အသံများကြားနေရသည်။
 ကြောက်မက်ဖွယ် ခွေးအူသံများ ဆူညံလို့...

မဖဲဝါက ညောင်ပင်ပေါ်မှသရဲကို သူ့အပါးခေါ်
 ရွှေထူးစာပေ

ထားစဉ် ခွေးနက်ကြီးများက ရပ်ကွက်ထဲရှိ ညောင်နှစ်ပင်မှ
ဝိညာဉ်များကို ဆွဲခေါ်လာသည်။

သူ့ရဲသုံးကောင်ဆုံကြပြီ...။

“ကဲ... မင်းတို့အားလုံး သချိုင်းရှင်မ ငါ... မဖဲဝါရဲ့
စကားကိုနားထောင်၊ မင်းတို့ ခန္ဓာကိုယ်အလောင်းတွေ ငါ
သချိုင်းမှာမြုပ်ပြီးသွားပြီ။ နင်တို့က ဒီမှာကျန်နေတာ။
တကယ်တော့ သေသောသူသည် သုဿန်သို့သွားသည်
ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မလား။ ကဲ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ ဆရာ
ကြီး...သူတို့ကို ကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့တော့...”

မဖဲဝါအမိန့်အတိုင်း ကရင်ကြီးက သူ့ကားဝါကြီးကို
စက်နှိုးပြီး စောင့်နေသည်။ ဆရာကြီးသက္ကက ရှေ့ခန်းမှာ
နေရာယူလို့...

“သူတို့ လိုက်ပါမလား မဖဲဝါ...”

“သူတို့က သချိုင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရောက်ပြီးတဲ့ဝိညာဉ်
တွေပါ။ သူတို့စကားနားမထောင်လို့ မရဘူး။ ဟဲ့...နင်တို့
ကားပေါ်တက် အေးအေးလိုက်ခဲ့။ ငါ... သချိုင်းက
စောင့်မယ်...”

မဖဲဝါနှင့် သူ့ခွေးနက်ကြီးများ မှောင်ရိပ်တွင် လေ
 လွင့်သလို ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။ ကရင်ကြီးကိုသိန်းမှာ ဒုတိယ
 အကြိမ်မြောက် သချိုင်းရွှေ့ရာမှ ပါလာသောသရဲများကို
 ကြံတောအရောက် မောင်းပို့ရတော့မည်။ ကားပေါ်တွင်
 ထမင်းထုပ်များတင်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျန်ရစ်သော ဆရာတော်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရပ်ကွက်သား
 များစားပွဲသိမ်း၊ ပြင်ဆင်သိမ်းနေနေကြပြီ။ အားလုံးစိတ်ထဲတွင်
 ကြည်နူးဝမ်းသာနေကြပြီ။

ခရီးသွားရင်း လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့သော

သရဲဝိညာဉ်သုံးဦး ညောင်သုံးပင်ကိုစွန့်ခွာလို သချိုင်း
 မြေသို့ ရောက်သွားကြတော့မည်။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဒုက္ခရောက်နေကြသူများ... လွတ်
 လပ်စွာသွားလာနိုင်ကြတော့မည်။ ညောင်သုံးပင်မှသရဲများ...
 မဖဲဝါလက်အောက်... သချိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသွား
 ပြီလော...။

တရားသူကြီးမှ
ဖြိုစွာသံ၊.....

ကောက်ကျစ်လိမ်လည်စွာ
တရားဆုံးဖြတ်သော
တရားသူကြီးမှ ပြိတ္တာဘဝသို့

တစ်ချိန်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ တရားဆုံးဖြတ်
ခဲ့သော တရားသူကြီးကွယ်လွန်သော် ဝေမာနိကပြိတ္တာ
ဖြစ်ရသည်။ ယနေ့ ခေတ်တွင် သုံးဆယ့်တစ်တုံမှာပါဝင်သော
သရဲ၊ ပြိတ္တာစသည် အဖြစ်များကို ဇာတ်ဝတ္ထုပုံစံ ဖော်ထုတ်
ရေးသားကြသောအခါ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူး

ကောက်ကျစ်လိပ်လည်ရွာ
တရားဆုံးဖြတ်သော
တရားသူကြီးမှ ပြိတ္တာဘဝသို့

တစ်ချိန်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲရွာ တရားဆုံးဖြတ်
ခဲ့သော တရားသူကြီးကွယ်လွန်သော် ဝေမာနိကပြိတ္တာ
ဖြစ်ရသည်။ ယနေ့ ခေတ်တွင် သုံးဆယ့်တစ်တုံမှာပါဝင်သော
သရဲ၊ ပြိတ္တာစသည့် အဖြစ်များကို ဇာတ်ဝတ္ထုပုံစံ ဖော်ထုတ်
ရေးသားကြသောအခါ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူး

ရဲ့လား၊ ကြောက်အောင် ခြောက်တဲ့စာပေဟု မလိုသူများ၊
မသိသူများက ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

သို့သော် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားတွင်ပါဝင်သော သရဲ၊
ပြိတ္တာ၊ နာနာဘာဝတို့၏ ဖြစ်စဉ်သဘာဝကို ဘုရားရှင်လက်
ထက်က စာတ်တော်များတွင် သက်သေအဖြစ် ဖော်ပြပြီးဖြစ်
သည်။ ယခု တင်ပြမည်မှာ ထိုစဉ်က ပြိတ္တာစာတ်လမ်းကို
တစ်ဆင့် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး
နေစဉ် လိမ်လည်စွာတရားဆုံးဖြတ်ရာမှ ဝေမာနိက ပြိတ္တာကို
အကြောင်းပြုဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်ကာလက အုပ်ချုပ်သော ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီး
သည် တရားဓမ္မတွင် ပျော်မွေ့သည်။ တစ်လတွင် ခြောက်
ရက် ဥပုသ်စောင့်သည့် အလေ့အကျင့်ရှိသည်။ နန်းတွင်းမှ
အမှုထမ်းများလည်း မင်းကြီးကဲ့သို့ ဥပုသ်ဆောက်တည်
ကြသည်။

ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီးသည် သူ၏မင်းမှုထမ်းများကို ကြံရာ
ဆိုရာတွင် -

“သင်တို့ဥပုသ်စောင့်ထိမ်းကြပါရဲ့လား၊ တရားဓမ္မနဲ့
ဓမ္မ့လျော်ကြလော့...”

ဤသို့ ဆုံးမသတိပေး ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။
တစ်နေ့တွင် တရားစီရင်ရာ၌ မမှန်မကန် စစ်ဆေးခြင်း၊
လိမ်လည်မှတ်တမ်းတင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော တရား
သူကြီးနှင့် မင်းကြီး ဆုံတွေ့ကြသည်။

“တရားသူကြီး ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ရဲ့လား။”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား၊ ဥပုသ်သီလ စောင့်နိုင်
ပါတယ်ဘုရား...”

တရားစီရင်ရာတွင် မှန်ကန်မှုမရှိ ဘက်လိုက်ခြင်း၊
တရားမျှတမှုမရှိ လိမ်လည်ပြောဆိုတတ်သော တရားသူကြီး
သည် အမှန်မှာ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းမပြုပေ။ သို့သော်...

“အကျွန်ုပ် ဥပုသ် မစောင့်သုံးမိပါ’ဟု အမှန်အတိုင်း
မဖြေရဲပေ။ ထိုသို့ မင်းကြီးနှင့် တရားသူကြီးတို့ တွေ့ဆုံမှု
အနီးတွင်ရှိသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အခြေအနေကြည့်ပြီး
တရားသူကြီးကို မေးမြန်းတော့သည်။

“အချင်းမိတ်ဆွေ၊ သင်သည် ယနေ့ဥပုသ်စောင့်
သုံးသည်ဟု မင်းကြီးကို မှန်သောစကားလျှောက်ထားခဲ့
သလား...”

“အို... မိတ်ဆွေ မင်းကြီးမကျေနပ်မည်မိုး၍ မင်းကြီး
အကြိုက်ဆောင်ပြီး လိမ်လည်ဖြေကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်တယ်”

တရားသူကြီးက သူလိမ်လည်မှုကို မိတ်ဆွေဖြစ်
သူအား ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

“အို... တရားသူကြီး မိတ်ဆွေ၊ ယခုအချိန်ဆို
မင်းကြီးကို လိမ်လည်ရာ မရောက်သေးပါ။ ဆွမ်းစားချိန်ဘဲ
ရှိပါသေးသည်။ နေ့တစ်ဝက်ဥပုသ်စောင့်လို့ အချိန်မီပါသေး
တယ်။ အမှန်တရားကို စောင့်သောအားဖြင့် အချိန်မီ ဥပုသ်
စောင့်လိုက်ပါလေ...”

“ကောင်းလှပါပြီ မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ဥပုသ်စောင့်ပါအံ့”

တရားသူကြီးမင်းသည် အိမ်ကိုတပြန်ပြန်ပြီး အစာအာ
ဟာရမစားသောက်တော့ဘဲ ခံတွင်းကို ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး
ဘုရားခန်း၌ ဥပုသ်ဆောက်တည်လေတော့သည်။

ညဉ့်အချိန်ရောက်သော် အစာကင်းနေပြီဖြစ်၍
အစာအိမ်မှ အကျင့်မရှိသောကြောင့် လေထိုးခြင်းရောဂါရ
လေသည်။ ပြင်းထန်စွာ လေတံစိုဖြစ်ပြီ။ အသက်ဝိညာဉ်
သည် ဥပုသ်ဆောက်တည်ရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကွယ်လွန်သည်နှင့် တောင်အရပ်၌ ပြိတ္တာဖြစ်လေ
သည်။ ပြိတ္တာအမျိုး (၄)ပါးရှိလေသည်။

ပရဒတ္တုပဇိဝိတပြိတ္တာ

သူတစ်ပါးတို့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းစွန့်ကြဲအပ်သော ဣဒ္ဓ
ဖွယ်သောက်ဖွယ်ကို အမှီပြု၍ အသက်ရှင်ရသောပြိတ္တာမျိုး။

ခုပ္ပိပါသိကပြိတ္တာ

အစာငတ်၊ ရေငတ်ခြင်းတို့ဖြင့် အမြဲရကွခံနေရသော
ပြိတ္တာမျိုး။

နိဇ္ဈာတထိုကပြိတ္တာ

အမြဲတမ်း လောင်ကျွမ်း ပူလောင်ခြင်းခံရသော
ပြိတ္တာမျိုး။

ကာလကမ္ဘီကပြိတ္တာ

အသုရကယ်ဟုခေါ်သည့် ပြိတ္တာမျိုးတို့ဖြစ်သည်။
အခြားကမ်းများ၌ ပြိတ္တာအမည်နာမ အမျိုးမျိုးခေါ်ဆိုကြ
သော်လည်း မူလ (၄)မျိုးသာဖြစ်ပေသည်။

တရားသူကြီးပြိတ္တာသည် တစ်ညမျှ ဥပုသ်စောင့်သုံး
ကာမျှဖြင့် တစ်ထောင်သောနတ်သမီးအခြံအရရှိသော ဗိမာန်
ကိုလည်းကောင်း၊ ကြီးစွာသော နတ်စည်းစိမ်ကိုရရှိခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ ကောင်းမှုကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ရသောပြိတ္တာ
ဖြစ်သော်လည်း လိမ်ညာလှည့်စားပြောဆိုတတ်သောအကျင့်ရှိ
သည်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ကောက်ကျစ်လှည့်စားတတ်သော
တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ပြိတ္တာဘဝတွင် အစာရေစာကို
စားသောက်ရသည်မှာ ဒုက္ခကြီးလှသည်။

အစာစားလျှင် မိမိကြောကုန်းမှ အသားတို့ကို မိမိ
အလိုသာလျှင် ဆွဲနှုတ်၍ စားရလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် အရှင်နာရဒမထေရ်သည် ဂိဇ္ဈကုန်

တောင်မှအပြန်တွင် ပြိတ္တာ၏ သုခနှင့်ဒုက္ခကို မြင်တွေ့ပြီး အံ့ဩလွန်း၍ ပြိတ္တာထံစုံစမ်းလေတော့သည်။

“လှပတင့်တယ်သော နတ်မျိုးနွယ်ဝင်၊ သင်သည် တန်ဆာဆင်ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အရောင်ပြုံးပြက် လက်လက်ထပ်ပြီး အမွှေးရနံ့သင်းကြိုင်စွာ နတ်စည်းစိမ်ခံစားနေရပါလား၊ အလုပ်အကျွေးပြု နတ်စားနတ်သမီးတို့ကလည်း ပြည့်စုံလှပသင်းပျံ့နေကြပါသည်။ သင်သည် တန်ခိုးစွမ်းအားကြီးမားသူအဖြစ်လည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ သို့သော် သင်အစာစားသည်မှာ အံ့ဖွယ်သာတကား။ မိမိကြောကုန်းမှ အသားကို ဆွဲယူကိုက်ဖြတ်၍ ညှာတာမှုမရှိ ရက်စက်စွာ စားသုံးနေရသည်ဝင်္ဂကြွေးမှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း...”

အရှင်နာရဒက အံ့ဩဖွယ်တွေ့မှုကို မေးမြန်းကြည့်သည်။ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် အကျိုးပေး ပူးတွဲနေပုံကို ဖော်ပြလို၍ စုံစမ်းခြင်းအမှုကို ပြုလေတော့သည်။

“မှန်လှပါအရှင်ဘုရား တပည့်တော်ရှင်းပြပါမယ်။ တပည့်တော်သည် လူ့ဘဝတွင် တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သို့သော် အမှုစစ်ဆေးရာတွင် အမှန်ကိုမဖက်၊ လိမ်လည်
 ကောက်ကျစ်လျက် ထုတ်ဖော်ပြောဆို မုသားကောက်ကျစ်စွာ
 သုံးမိပါတယ် ဘုရား။ ရှေ့နောက်မဆင်ခြင် အမြင်လွဲကာ
 ပြုကျင့်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ယခုအခါ ထိုသို့လှည့်ဖြား ကောက်
 ကျစ်မှုကြောင့် တမလွန်တွင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြော့ကုန်းမှ အသား
 ကို ဖဲ့ရွဲစားသောက်နေရပါသည်။ အဂတိလိုက်စား၍ အမှား
 ဒဏ်ခံနေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား...”

“ကောင်းပါပြီ နတ်စည်းစိမ်ရပုံလည်း ရှင်းပါဦး...”

“အဲဒီလို လှည့်စားပြောဆိုရာက အမှန်တရားပြောဆို
 ပြီး ဥပုသ်သီလနေ့ တစ်ဝက်စောင့်ခဲ့ရာမှ သေလွန်သော် နတ်
 စည်းစိမ်ခံစားရပါတယ်ဘုရား။ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် တွဲဖက်
 ခဲ့လို့ နေ့စံ၊ ညခံပြိတ္တာဘဝရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ နတ်စည်းစိမ်
 ခံစားပြီး ကိုယ့်အသားကိုယ်ဖဲ့စားရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခခံနေရတာပါ
 ဘုရား...”

“ကောင်းလှပြီဒကာတော်။ သင့်အဖြစ်ကိုကြည့်၍
 တရား သံဝေဂရမိပါတယ်။ ကုသိုလ်ကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ခံစား
 နေရပေမယ့် အကုသိုလ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကံကြောင့် ကိုယ့်အသား

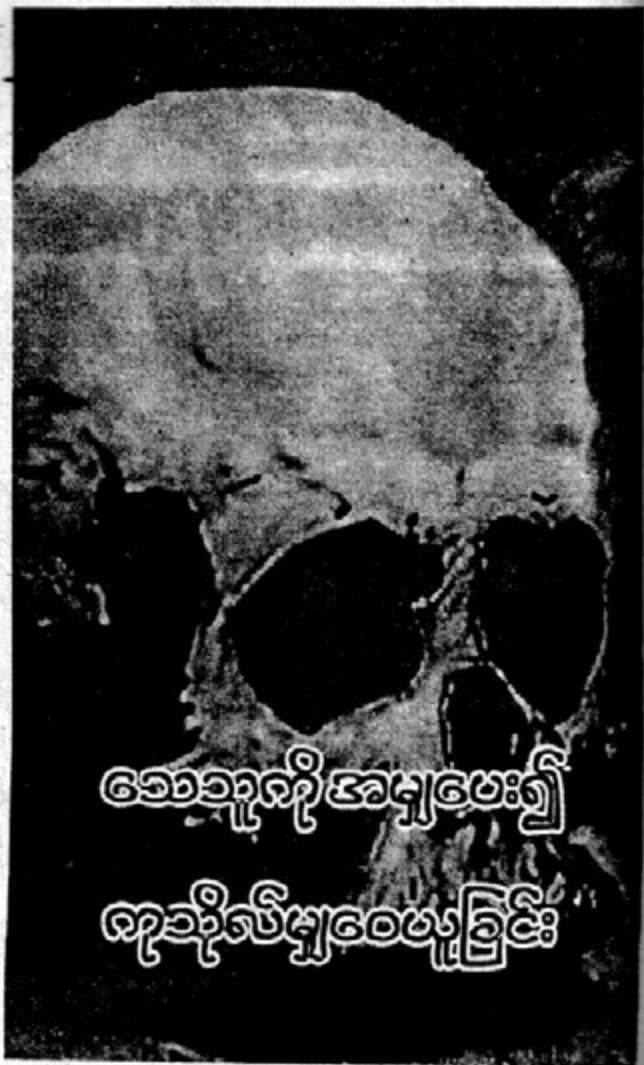
ကိုယ်ဖွဲစား ရတဲ့ပြိတ္တာဘဝရောက်ခဲ့ရတာပါလား။ တရားရမိ
ပါရဲ့ဒကာတော်...”

ဘုရားရှင်လက်ထက်ကပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအကျိုး
ခံစားရသော်လည်း အကုသိုလ်ပြုလုပ်သူအဖို့ ပြိတ္တာဘဝသို့
တစ်လှည့်နေထိုင်ရသည့် သက်သေစာတ်လမ်းများ ရှိခဲ့သည်
လေ။ သေလျှင်ပြီးပြီဟု ယူဆမှုအမှားကို စွန့်လွှတ်ရန်လို
ပေသည်။

လူတွေ သေပြီးသည်နှင့် ကိစ္စမပြီးကြပါ။ လူ့ဘဝတွင်
ပြုကျင့်ခဲ့သမျှ ကောင်းမွေ့ဆိုးမွေ့ကို တမလွန်ဘဝမှာ
အတုန်အလှည့် ခံစားနေကြရပြီ။

တမလွန်တွင် နတ်စည်းစိမ်ရသလို ပြိတ္တာဖြစ်ပြီး...
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်နေကြရသည်လေ။
သည်သို့ဆိုလျှင်... သေသည်၏ အဆုံး တမလွန်၌ လူ့ဘဝ
တွင် ပြုကျင့်ခဲ့သမျှ၏ အကျိုးဆက်က ရှိနေမည်သာတည်း။

ဒေသသူကို အမျှပေး၍
လှူဒါန်းပေးရန်

သေသူကို အမျှပေး၍

ကုသိုလ်မျှဝေရယူခြင်း

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံသော ကုန်သည်များ နေထိုင်ကြသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ကြသောသူကြွယ်မိသားစုများမှ သူကြွယ် တစ်ဦးသည် မယားကွယ်လွန် စီးပွားပျက်ပြီး သမီးတစ်ယောက်နှင့် စီးပွားချို့ငဲ့စွာ ရှာစားနေကြရသည်။

တစ်ခါတွင် စီးပွားပျက်သူကြွယ်သည် သမီးကို ဖိတ်ဆွေ သူကြွယ်အိမ်တွင်ထားခဲ့ပြီး ထိုသူကြွယ်ထံမှ အသပြာ

တစ်ရာချေးယူ၍ စီးပွားရှာထွက်ခဲ့လေသည်။ လှည်းကုန်သည်တို့နှင့် ပူးပေါင်းမိပြီး ကုန်ရောင်းခရီးထွက်သွားရာ မကြာမီတွင် အသပြာ ငါးရာရရှိခဲ့သည်။

ထိုသို့ အမြတ်ရရှိပြီး ခရီးပြန်လာခဲ့ရာ ခိုးသားစားပြုထကြွသော လမ်းခရီးကို ဖြတ်သန်းလာရသည်။ ခိုးသားစားပြုများရန်မှ လွတ်အောင်ပြေးကြရသည်။

“အသက်လွတ်အောင်ပြေးနေတဲ့ကြားက အသပြာ ငါးရာကိုတော့ ဖွက်ထားမှဖြစ်မယ်...”

လှည်းသားများနှင့် အသပြာရှာလာသော ကုန်သည်သည် သူ့ငွေငါးရာကို တောခြုံပုတ်အတွင်း မြေတူး၍ဖွက်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုဝှက်ထားသော နေရာမနီးမဝေးတွင် သူကြွယ်သည် ပုန်းခိုနေလေသည်။

ခိုးသားစားပြုတို့သည် လှည်းသမားနှင့် သူကြွယ်တို့ကို ဖမ်းဆီး၍ အသေသတ်လိုက်ကြသည်။ သူကြွယ်သည် သူဖွက်ထားသော အသပြာငါးရာကို စိတ်စွဲပြီး ဥစ္စာကို မက်မောသော လောဘဖြင့် ထိုတောအုပ်၌ပင် ပြိတ္တာဖြစ်နေထေတော့သည်။

လွတ်မြောက်သော လှည်းကုန်ည်တို့က သာဝတ္ထိ
ပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၍ သူကြွယ်၏သမီးက ဖခင်တောထဲ၌
သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

“အမလေး... အဖေရဲ့... သမီးတစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ပြီလား...”

သူကြွယ်သမီးသည် ပြင်းထန်စွာငိုကြွေး၍ ဖခင်ဖြစ်
သူကို တမ်းတနေသည်။ ဖခင်၏အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော
သူကြွယ်က နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

“သမီး... ဖခင်ရင်း မရှိပေမယ့်၊ အဖက ဖခင်အရာမှာ
နေပြီး သမီးကို သမီးရင်းလို မွေးစားမှာပါ။ စိတ်အေးချမ်း
သာစွာနေပါလော့ သမီးငယ်...”

“သတ္တဝါဆိုတာ သေဆုံးခြင်းရှိကြတယ်။ အိုးလုပ်
တဲ့အရပ်မှာ အိုးကွဲတွေရှိကြတယ်။ သေခြင်းတရားကို ကုစား
၍မရနိုင်။ အဖအိမ်မှာနေပြီး စိတ်အေးချမ်းသာစွာနေလော့...”

ဖခင်မိတ်ဆွေ သူကြွယ်မှ သူငယ်ချင်းသမီးကို ကြီး
ပျင်းအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ အရွယ်

ရောက်သော သမီးသည် ကွယ်လွန်သူတမလွန်မှ ဖခင်ကြီး ရည်စူး၍ လှူဒါန်း ဒါနပြုလေတိုင်း အမျှပေးဝေသာခေါ်ဆို စေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဖခင်အတွက်ရည်မှန်း၍ အလှူလုပ်ရန် ယာဂုကို ကြို၍လည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ မှည့်လေသော ချိုမြိန်သည်သရက်သီးတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်ထည့် လျက် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းသို့ အလှူပြုရန် လာခဲ့လေ သည်။

“မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်မ၏ အလှူကို အလှူ ခံတော်မူခြင်းဖြင့် တပည့်တော်မကို ချီးမြှောက်ပါဘုရား...”

မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်သမီး၏ ဖခင်ရည်စူး လှူဒါန်းသော ကုသိုလ်အလှူကိစ္စဖြစ်၍ လက်ခံတော်မူကြောင်း သိလျှင် သူကြွယ်သမီးသည် အိမ်မှယူဆောင်လာသော စင်ကြယ်သော အဝတ်ကိုခင်းလျက် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားထံ ယာဂုဆက်ကပ်၏။ ပြီးလျှင် ချို မြိန်ကောင်းမွန်သော သရက်သီးကို ဆက်ကပ်ပြန်သည်။

သံဃာတော်များအားလည်း ယာဂုနှင့် သရက်သီးကို ဆက်ကပ်ပြန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအား ဆက်ကပ်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြ၏။

“ဘုန်းကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ အခင်း၊ ယာဂု၊ သရက်သီးတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းမှ ရရှိသော ကုသိုလ်ကို တမလွန်ရောက် ဖခင်ကြီး သာဓုခေါ် အကျိုးရစေချင်ပါသည်ဘုရား...”

“ဒကာမလေး အလိုရှိတိုင်းပြည့်စေသတည်း...”

အလှူပြီးမြောက်၍ ကုသိုလ်အမှု ပေးဝေလိုက်ကြသည်။ တောတွင်းမှ ဖခင်ပြိတ္တာမှာ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်၍ ထိုအလှူရေစက်ကြောင့် တောတွင်း၌ သရက်ဥယျဉ်းဗိမာန် ပဒေသာပင်နှင့် ရေကန်တို့ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပြိတ္တာမှာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရလေတော့သည်။

လှည်းကုန်းသည်တို့ သာဝတ္ထိပြည်မှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ထွက်လာကြရာ အဆိုပါတောအုပ်သို့ ရောက်သည်တွင် ဗိမာန်ရှင်ပြိတ္တာသည် ကိုယ်ထင်ပြု၍ ဧည့်ဝတ်ပြုသေတော့၏။

“အလို... အချင်းမိတ်ဆွေ၊ ယခုတောအုပ်သည် ယခင်နှင့် မတူနေချင့်စဖွယ်ဖြစ်နေခြင်း၊ သာယာသော နတ် ရေကန်လည်းရှိ၏။ အရသာချိုမြိန်လွန်းသော သရက်သီးများ လည်းရှိ၏။ ပန်းမာလာတို့ဖြင့် ပြည့်လှုံ့နေသော သည်တော အုပ်တွင် အဆွေမည်သို့ ဖန်တီးလိုက်ပါသနည်း...”

လှည်းသမားကုန်သည်တို့၏ ရေကန်၊ ဥယျာဉ်၊ ဝိမာန်ရရှိခြင်းကို ပြိတ္တာက အားလုံးသိအောင် ရှင်းပြ လေသည်။

“တမလွန်မှ ငါ့ရဲ့သမီးသည် သူ့အလှူကို ငါ့ကို ကုသိုလ်ရစေခြင်းငှာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတွေကို နေရာထိုင်ခင်း၊ စားစာရာ ယာဂု၊ ချိန်မြိန်သော သရက်သီးတို့ကို ကပ်လှူခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့အလှူဒါနကြောင့် ငါနေထိုင်ရာ တောအုပ်တွင် ကြည်လင်သောရေကန်၊ သာယာသော ပန်းဥယျာဉ် နှင့်တကွ ကြည်လင်သော ရေကန် တို့ကိုပါ ငါရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း ရှိခဲ့တယ်...”

“ဒီလိုဆို သေပြီးတဲ့သူတွေ ကုသိုလ်ရဖို့ လှူနိုင်တာ ပေါ့နော်...”

“အသက်ရှင်သူက သေသူကောင်းစားဖို့ လုပ်ပေး နိုင်တာပေါ့...”

“အမျှဝေလို့ သာဓုခေါ် အကျိုးမျှော်လို့ ပြည့်စုံတော် မူကြတာပေါ့...”

လှည်းသားများက အဖုံဖုံ သုံးသပ်ကြလေသည်။ သူကြွယ်ပြိတ္တာသည် သူမသေမီက ဖွက်ထားသော အသပြာ ငါးရာကိုယူဆောင်လျက် လှည်းသမားများလက်သို့ ပေးအပ် လေသည်။

“သင်တို့ သာဝတ္တိကိုပြန်လျှင် သည်ငွေကို ငါပြောတဲ့ အတိုင်းခွဲဝေပေးအပ်ကြပါ။ အသပြာတစ်ဝက်ကို သင်တို့ အတွက်ယူပါ။ ကျန်အသပြာ နှစ်ရာငါးဆယ်ကို ငါ့သမီး လက်ကိုအပ်ပါ။ ငါမသေမီ ယူခဲ့တဲ့ အသပြာတစ်ရာကို ငါ့မိတ်ဆွေသူကြွယ်ကို ဆက်ဆက်ပြန်ဆပ်ပေးပါ။ အကြွေး ကင်းမှ ကျုပ်စိတ်အေးရမှာပါ။ ကျန်တဲ့ငွေကိုတော့ သမီးလိုရာ သုံးဖို့ပေးလိုက်ကြပါ။ ငါလည်း ပြိတ္တာဘဝပေမယ့် နတ်စည်း ဝိမ်ခံစားနေရတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ကြပါ’

လှည်းကုန်သည်တို့သည် တောအုပ်ကိုလွန်မြောက်၍
 သာဝတ္ထိသို့ရောက်ရှိကြပြီး သူကြွယ်သမီးကို အသပြာများပေး
 အပ်၍ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြသည်။ ပြိတ္တာက လှည်းသမား
 များကို ပေးသောအသပြာကိုလည်း မယူကြဘဲ သမီးကိုသာ
 ပေးအပ်ခဲ့သည်။

မွေးစားဖခင်ကိုလည်း အကြွေးအသပြာတစ်ရာကို
 ကွယ်လွန်သူ ကျေနပ်ရန် လက်ခံပြီး သမီးဖြစ်သူအား လိုရာ
 သုံးရန် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“အဖရယ် သည်အသပြာငါးရာကို တမလွန်က အဖေ
 အတွက်ရည်စူးပြီး အလှူလုပ်လိုက်ပါ့မယ်...”

“ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ သမီး၊ ယခင်က
 ပြုခဲ့တဲ့ အမှုကုသိုလ်ရလို့ သမီးရဲ့ဖခင်ကြီး ပြိတ္တာဘဝမှာ
 နတ်စည်းစိမ် ရတယ်လို့ သိရလို့ ဝမ်းသာတယ်။ ဆက်လှူ
 ပေးလိုက်ပါသမီး...”

ရှင်သူက သေသူအတွက် ...

ကုသိုလ်အမှုပေးလှူခဲ့လျှင်

သာခုခေါ်ပြီး ကုသိုလ်ကို လက်ခံနိုင်ပါကလား...။

ဤကုသိုလ်ကြောင့် ရောက်လေရာဘဝမှာ...

ဘုံအမြင့်ရောက်ရှိနေကြသည်သာတည်း...။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မောင်မိခေါင်နှင့်
ဝိညာဉ်သောင်မမဖဲဝါ

သွေးရုပ်ပုတ်ကောင် မောင်မဲခေါင်နှင့်
ဝိညာဉ်သခင်မ မဖဲဝါ

“အောင်မောင်းရေ...မဲခေါင်ပြုတ်ကျသွားပြီ...”

“မဲခေါင်... ခုပဲ... တို့ကိုထန်းရည်ချပေးခဲ့တာပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... နောက်တစ်ပင်တက်ပြီး ထန်းရည်
အိုးယူမလို့...”

“ကဲ... လာကြပါဦးဟေ့... ထန်းပင်ခြေရင်းမှာ
မဲခေါင်... သတိလစ်နေပြီ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါလား...”

“ဘာမှ... သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်ဘူးဗျ...”

“ထန်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး မြေပေါ်မှာ အိပ်နေ
သလိုပဲ...”

ထန်းတောမြိုင်တွင် ဖိမ်ယစ်နေသူများ ထန်းပင်တစ်
ပင်၏ ပင်ခေါ်တွင် ပြုတ်ကျထားသော မဲခေါင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြသည်။ နှုတ်ယိုချင်းအောင်မောင်းကတော့ မဲခေါင်ကို
ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသော မဲခေါင်ကို လှုပ်
နှိုးနေသည်။

“မဲခေါင်... ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ သူငယ်ချင်း...”

အောင်မောင်းမေးနေစဉ်တွင် တစ်ခြားသူများက
မဲခေါင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ ဒဏ်ရာများ၊ သွေးများကို လှန်၍
ရှာဖွေကြည့်နေပြီ။ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ မတွေ့၊ မြင်ကိုက်၍
ရိုက်ထားသော သွေးကွက်မျှလောက်ပင်မရှိ။ အားလုံးက
အံ့သြနေသည်။

မဲခေါင်ပြုတ်ကျလာသော ထန်းပင်အမြင့်ကို မော့
ကြည့်ကြသည်။ ဟိုးအဝေးအပေါ်မှာ ထန်းရည်ခံထားသော
နေရာမှာ ထန်းလက်ဖြတ်သားများလန်နေပြီ။ ယင်းတောင်
ယင်းစွဲ ပုံပျက်နေပြီ။ ထန်းရည်အိုးယူဖို့အလှမ်း ပုံပျက်
လက်လှမ်းမမှီ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပင်မြင့်ထက်မှ ပြုတ်ကျလာ
ခဲ့သည်။ ကံကောင်း၍ထင့် ဒဏ်ရာမပေါ်၊ သွေးတစ်ချက်
မထွက်၊ သတိလစ်ရုံသာရှိသည်။

မဲခေါင်တို့ မိသားစုအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ဘိုး
ဘွားစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ထန်းတောမြိုင်ကိုအခြေပြု၍
မဲခေါင်တို့ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

မဲခေါင်၏ဖခင် တာတီးဆိုလျှင် အရွယ်လွန်သည်အထိ
ထန်းတက်ရင်း လူကြီးရောဂါဖြင့် ထန်းတောမြိုင်တွင် ကွယ်
လွန်ခဲ့သည်။ တာတီးအဖေ ချက်ကြီးဘဝကတော့ ဆိုးသည်။
တာတီး အိမ်ထောင်မပြုမီ မဲခေါင်လူ့ဘဝသို့မရောက်မီက
တာတီးအဖေ ချက်ကြီးဆုံးခဲ့သည်။

မဲခေါင်လိုဘဲ ထန်းပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျပြီး...

တာတီးအဖေချက်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တာတီးမှာ ဆိုးတုန်းမိုက်တုန်းအရွယ်။

ဖခင်ချက်ကြီး ပြုတ်ကျလာသော ထန်းပင်ကို အငြိုးကြီးစွာ မြေပြင်သို့ ခုတ်လှဲခဲ့သည်။ အဖေကို ရက်စက်စွာသတ်ခဲ့သော ထန်းပင်ကို ပင်ခြေမှ ခုတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ယခု မဲခေါင်ပြုတ်ကျသော အပင်ကိုတော့ မည်သူမှ မခုတ်နိုင်။ မဲခေါင်သည် ထန်းတောမြိုင်တွင် ညီငယ်တက်ခေါင်နှင့်အတူနေရင်း မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းကို ဆက်လုပ်နေသည်။ အဘမြိုင်ဆိုသည့် အမေ့မောင်တစ်ယောက်သာ အိမ်သားအဖြစ် ရှိနေသည်။ အဘမြိုင် အသက်ကြီးသလို တက်ခေါင်ကလည်း ငယ်သေးသည်လေ။

“ကဲ... ကဲ... မဲခေါင်ကို ပွေ့ပြီး သူ့တံပေါ်တင်ပေးကြပါကွယ်...”

အဘမြိုင်က သတိပေးတော့မှ မဲခေါင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေသူများ ပွေ့လျက် အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မဲခေါင်တို့ မိသားစုမှာ ဖခင်တာတီး ခေါင်းချခဲ့သော ထန်းတောထဲမှာသာ

နေထိုင်ကြသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းတောင်ခြေမှ ကသစ်
မြိုင်ရွာတွင်းမှာ မနေကြ၊ ထန်းတောမြိုင်တွင် အခြေချနေထိုင်
ကြသည်။

“ဟော... ဟော... မျက်လုံးပွင့်လာပြီ...”

အဘမြိုင်ပြော၍ မဲခေါင်ကို ပွေ့လာသူများ ကြည့်
လိုက်သည်။ မဲခေါင်မှာ မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးက ကြောင်တောင်တောင်၊
အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးငိုင်နေသည်သာ...။

“လူလေး... မဲခေါင်... သတိရပြီလား၊ ရေတစ်ခွက်
သောက်လိုက်...”

အဘမြိုင်က လူအုပ်ကိုတိုးဝှေ့၍ ရေတစ်ခွက်ကို
မဲခေါင်သို့ တိုက်သည်။ မဲခေါင်မှ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ကြောင်စိစိမျက်
လုံးများဖြင့် အဘမြိုင်ထံမှရေကို သောက်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို... အိပ်ယာထဲပို့ပါ...”

မဲခေါင်ထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ အသံထွက်လာသည်။

မဲခေါင်တို့တဲမှာ မြေစိုက်တဲဖြစ်သည်။ အိမ်အပြင်ဝတွင်
မဲခေါင်ကို ကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် တင်ထားရာမှ အိမ်ထဲသို့ မရွေ့
မည်ပြုစဉ် မဲခေါင်က ရုတ်တရက်ထ ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို မပွေ့ပါနဲ့။ ဘေးကထိန်းပြီး အိပ်ရာကိုပို့ကြ”

မဲခေါင်မှာ ကွပ်ပစ်ပေါ်မှ ထထိုင်ပြီး ခြေထောက်ကို
အောက်သို့ချသည်။ အောင်မောင်းတို့က လက်နှစ်ဘက်ကို
ထိန်းပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်ကြသည်။ အိမ်ဟုဆိုသော်လည်း
မြေပြင်ပေါ်မှာ အခန်းဖွဲ့ထားသော ထန်းလက်ကာ၊ ထန်းလက်
မိုးတဲတန်းရှည်သာဖြစ်သည်။

မဲခေါင်ခြေလှမ်းများက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို လှမ်း
နေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းကို သူမေ့နေပြီလားမသိ။ အောင်
မောင်းတို့က လက်နှစ်ဘက်ကိုထိန်း၍ အိပ်ခန်းဆီသို့
မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထန်းလက်ကာ မဲမှောင်နေသော အခန်းကဉ်းထဲတွင်
ဝါးကွပ်ပစ်တစ်ခုခင်းထားရာနေရာမှာ မဲခေါင်အိပ်ရာရှိသည်။

မဲညစ်သော ဆီဝနေသည့် ခေါင်းအုံးသေးတစ်လုံးနှင့် စပ်စောင် တစ်ထည်က ဆီးကြိုနေသည်။

“ကဲ... သူငယ်ချင်း... ဒီမှာပဲ အနားယူ။ တို့လဲ အပြင်မှာ ရှိနေမယ်၊ မင်းညီ တက်ခေါင်ကို လိုတာမှာ... ကြားလား...”

“သက်သာသလို လှဲနေပါ မဲခေါင်ရာ...”

မဲခေါင်ကို အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲသိပ်ခဲ့ပြီး တဲအပြင် ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် ထန်းရည်အိုးနှင့် ခွက်များက အသင့်...

“ကဲ...သုံးဆောင်ကြကွာ၊ ဟိုဘက်ထန်းတောက ဝမြင့်ကိုခေါ်ပြီး မင်းတို့ကိုညှိခံဖို့ အသင့်လုပ်ထားတာ...”

“အဘရယ်... ကျွန်တော်နေ့တိုင်း မဲခေါင်အစား ထန်းပင်တက်ပြီး ထန်းရည်ယူပေးပါ့မယ်။ အဘတို့က အပြည်း လုပ်ပြီး ထန်းရည်ဆိုင်မပျက်ဖွင့်ပေတော့...”

“ကျေးဇူးပဲကွာ။ အပြည်းအတွက်ကတော့ မပူနဲ့။

ဟေ့။ ဟိုဘက်ရွာက အမဲပေါ်တုန်းက အမဲခြောက်တွေရယ်၊ မနေ့က ကသစ်မြိုင်ရွာထဲက ဝက်ပေါ်လို့ ပြုတ်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်ကွဲ့၊ ရခိုင်ငါးလေးခြောက်တွေလဲ အသင့်ပါ...”

“အမြည်းစုံလို့ အဘတို့ထန်းတောမြိုင် လူ စည် တာပေါ့...”

တစ်ဘက်ထန်းတောမှ လာကူညီသော ငမြင့်က အဘမြိုင်ကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပြီ။ လူငယ်များကတော့ စောစောက မဲခေါင်... ဒုက္ခကို မေ့လိုက်ကြပြီ။

အမြည်းအစုံနှင့် ထန်းရည်ဝိုင်းစတင်ကြပြီ။

အဘမြိုင်က ဧည့်ခံမှု မလစ်ဟင်းအောင် စီစဉ်လို့၊ တက်ခေါင်ကတော့ သူ့အစ်ကို မဲခေါင်အိပ်ခန်းနှင့် ဧည့်သည် များဆီ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်...

“တက်ခေါင်ရေ... လူလေး... မင်းအစ်ကိုကို အမဲ ခြောက်နဲ့ ထမင်းကျွေးလိုက်တော့ဟေ့... ဒီမှာ ဘာလိုသေး လဲ...”

“ကဲ...အဘမြိုင်ရေ၊ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ လုံလောက်
ပါပြီ”

အောင်မောင်းမှဦးဆောင်၍ အိမ်ရှေ့ထန်းပင်များရှိ
ရာသို့ ထွက်လိုက်သည်။ အုပ်စုလိုက် လူစုခွဲ၍ ရွာပြန်ရန်
ပြင်သည်။ ထိုစဉ် ရွာသားလေးငါးယောက် ထန်းတောမြိုင်သို့
စည်းစိမ်ယူရန်လာနေကြပြီ။

“အဘမြိုင်ရေ..ပြန်မယ်။ နေ့တိုင်း မဲခေါင်ကို
လာကြည့်ပေးပါ့မယ်။ ထူးခြားမှုရှိလဲပြောနော် အဘ...”

“အေးကွယ်... သွားကြ... သွားကြ၊ မကြာခဏ
မင်းတို့ သူငယ်ချင်းကို လာကြည့်ကြပါကွယ်...”

အောင်မောင်းတို့ ခြေလှမ်းများ ထန်းတောမြိုင်မှ
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကသစ်မြိုင်ရွာနှင့် ထန်းတောမြိုင်
ကြားတွင် အိုးဘိုသုဿန်ခြားနေသည်။ အိုးဘိုသုဿန်
အပြင်ဖက် လှည်းလမ်းမှ အောင်မောင်းတို့လူစု ဖြတ်လာ
ခဲ့သည်။ နေ့လည်ဘက်ဖြစ် ၍ ကြောက်ရွံ့မနေကြ။ အိုးဘို

သုဿန်ကိုသာ တစ်ချက်လှည့် စောင်းကြည့်ပြီး ဆက်
လျှောက်လာကြသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ မဲခေါင်ကို အိုးဘိုသချိုင်းကို
မပို့ခဲ့ရလို့...”

“ဟေ့ကောင်... နမိတ်မရှိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟိုမှာ မဲခေါင်က ထမင်းတောင်စားနေပြီ”

“ဒါပေမယ့်..သူ့ကြည့်ရတာ မဟန်ဘူးကွ...”

ရွာသားများ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြရင်း အိုး
ဘိုသုဿန်လွန်တော့ ရွာဦးကျောင်းရှေ့ကို ရောက်လာသည်။
ကသပ်မြိုင်ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူရှိသည်။ လူတွေ
စုံလှပေါ့။ အောင်မောင်းက ခြေထောက်က လှမ်းနေသော်
လည်း စိတ်က မဲခေါင်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ မဲခေါင်ပြုတ်ကျရာ
ထန်းပင်အနီးတွင် သူတိမေ့ရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သော မျက်
လုံးကို အောင်မောင်းမကျေနပ်။ သူ့မျက်လုံးက ဒုက္ခရောက်
ရာမှ ငယ်သူငယ်ချင်းပြန်တွေ့ရသလို အားတက်မှုမရှိ။

အဝိပျာယ်ပဲ့သော မဲခေါင်အကြည့်ကို...

အောင်မောင်းအတွေးဖြင့်...

အဝိပျာယ်ဖွင့်ဆိုကြည့်နေမိသည်။

မောင်မဲခေါင်ကျန်းမာရေးအခြေအနေက မထူးခြား။

အိပ်သည်။ စားသည်။ တွေဝေငေးမောနေသည်

သာ...

“အစ်ကိုအောင်မောင်း၊ အစ်ကိုမဲခေါင် ကြည့်ရာတာ တစ်မျိုးပဲဗျာ...”

“ဘာတစ်မျိုးလဲကွ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး...”

“ကျွန်တော်တို့ကို စကားလဲသိပ်မပြောဘူး၊ နံနက်စာ ကိုလည်း သိပ်မစားဖူးဗျာ။ သူ့အသားအရေကလည်း ခြောက် ကပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းပိန်လာတယ်။ ပိုဆိုးတာက ညဖက်ဆို သူ့ဟာသူ မီးငိုထဲဝင်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်တော့တာဘဲဗျာ။”

နောက်တစ်နေ့ အောင်မောင်းတို့ ထန်းတောမြိုင် အလာတွင် ထန်းပင်အောက်မှ ကြုံစောင့်နေသော တက်ခေါင် ကရှင်းပြသည်။ အောင်မောင်းစိတ်မကောင်းစွာ နားထောင်နေ ရသည်။ နဂိုထဲက မဲခေါင်အခြေအနေကို သံသယဝင်နေသော အောင်မောင်း အတွေးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ရလေပြီ။

“ငါကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ် တက်ခေါင် ရာ...”

“ဟဲ့... တက်ခေါင်နဲ့ အောင်မောင်း ဘာတွေပြောနေ ကြလဲကွ။ အဘမြိုင်လဲ ပြောစရာ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ မောင်အောင်မောင်းကို စောင့်နေတာကွဲ့...”

“ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ အဘမြိုင်”

“ညက မဲခေါင် တဲအပြင်ဖက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ငါကလဲ အိပ်ရာထဲကနေ အခြေအနေကြည့်နေတာပေါ့။ သူထွက်သွားပြီး မကြာမီ အဘတို့ တဲနောက်က ကြက်ခြံမှာ အသံတွေ ကြားရတော့တာပဲဟေ့...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဘမြိုင်”

“သူထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာ ကြက်ခြံတွေက ကြက်
တွေရုန်းသံ ဆူညံသွားတာပွဲကွာ။ နောက်တစ်ဆက်တည်း
ကြက်တွေထဲက စူးစူးဝါးဝါး လည်ပင်းအစ်နေသံထွက်လာပြီး
ငြိမ်သွားတယ်။ အဘလည်း အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး မဲခေါင်ကို
အိမ်ထဲပြန်သွင်းတော့ မဲခေါင်ပါးစပ်မှာ သွေးတွေစွန်းနေတာ
လရောင်ထဲမှာတွေ့လိုက်တယ်”

“သူက အဘမြိုင်ကို ဘာမှမပြောဘူးလား...”

“အဘမြိုင်လိုက်ခေါ်တော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ခေါ်
သွားတယ်”

“နောက်ဘာဖြစ်သေးလဲ အဘမြိုင်...”

“မနက်မိုးလင်းတော့ ကြက်ခြံမှာ ကြက်နှစ်
ကောင်သေနေတာတွေ့ရတာပဲ။ ကြက်လည်ချောင်းတွေကို
ဖောက်ပြီး သွေးစုတ်တဲ့ပုံစံဘဲ။ အဘလဲကြောက်လို့ မဲခေါင်
အခန်းထဲတောင် မဝင်ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အဘ...ဒီအတိုင်းဆိုရင် မဲခေါင်ဖုတ်ဝင်နေတာ

ဖြစ်မယ်။ မဲခေါင် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်။
အဘ ဆိတ်တွေ အခြေအနေလည်းကြည့်ပါဦး”

“ဆိတ်တွေတော့ သူတာမှမလုပ်သေးဘူး...”

“ကဲ... ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေ ကြည့်ပြီး
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နဲ့ ဆရာမင်းသီလတို့ သူကြီးတို့နဲ့
တိုင်ပင်ပါဦးမယ်...”

“အေး... အေး... မင်းသူငယ်ချင်း ဝင်ကြည့်ပါအုံး”

အောင်မောင်းသည် ထန်းတောစပ်မှ မဲခေါင်တို့တဲထဲ
သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မဲခေါင်ကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှ မျက်လုံး
ဖွင့်လျက် လဲလျောင်းနေသည်။

“ဟေ့... မဲခေါင်... သက်သာရဲ့လားကွ”

အောင်မောင်းကသာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဖြင့် အားပါတရ
သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။ အိပ်ယာထဲမှ မဲခေါင်ကတော့
အောင်မောင်းကို အာဇီပွယ်မဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ
သည်။

“မဲခေါင်... မင်းငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား...”

အောင်မောင်းမေးခွန်းကို ပြန်မဖြေ၊ တွေဝေစွာကြည့်
နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်က အောင်မောင်းကို ရင်းနှီး
ဟန်မပြု၊ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။

“မဲခေါင်... ပြောစမ်းပါအုံး...ငါ့ကို မသိတော့ဘူး
လား...”

သည်တစ်ခါတော့ မဲခေါင်ခေါင်းကို အသာရမ်း
ပြသည်။ အောင်မောင်းစဉ်းစားရပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့
မဲခေါင်ဟုတ်ပါရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကတော့ မဲခေါင်မဟုတ်သည်မှာ
သေချာသလိုဖြစ်နေသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းကို
မသိဘူးတဲ့လေ။ အောင်မောင်း စိတ်ပျက်စွာ မဲခေါင်ကိုကြည့်
လိုက်သည်။

ဟုတ်သည် တက်ခေါင်ပြောတာ ဟုတ်သည်။

မဲခေါင် အသားအရည်မှာ ခြောက်ကပ်ပုံပေါက်ပြီး
ပိန်လို့နေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကောင်းဆုံးက မျက်လုံး

ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးရွဲ မျက်လုံးရဲရဲဖြင့် ပြင်ပကို ငေးနိုင်စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

“မဲခေါင်...နေကောင်းရဲ့လား၊ မင်းဘာမှ မမှတ်မိဘူးလား...”

မဲခေါင်ခေါင်းကိုလှုပ်ရုံရမ်းပြသည်။ အောင်မောင်းစိတ်ပျက်သွားသည်။ မဲခေါင်ကို အကဲခတ်နေရာမှ စိတ်ပျက်မှုများထပ်ပေါ်လာသည်။ မဲခေါင်ဝတ်ထားသော အညာဖျင်အင်္ကျီမှ ကော်လံနားတွင် သွေးကွက် အချို့ မြင်လိုက်ရသည်။

အောင်မောင်း အိပ်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာသည်။

တဲရှေ့ရောက်တော့ အဘမြိုင်က သူ့လက်ကိုဆွဲလိုတဲနောက်က ကြက်ခြံ၊ ဆိတ်ခြံများရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။

“မောင်အောင်မောင်းရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး...”

အဘမြိုင်မှ ဆိတ်ခြံအနီးရှိ ခြံပုတ်ထဲကို ခေါ်ပြသည်။ ခွေးကြီးတစ်ကောင်မျှရှိသော ဆိတ်သေတစ်ကောင်၊ ဆိတ်လည်ပင်းတွင် သွေးခြောက်များဖြင့် စုတ်ပြပေါက်နေသည်

ကိုတွေ့ရသည်။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က ဆိတ်ကိုလည်း အသုံးချသွားပြီ။ အခြေအနေပိုဆိုးလာသော မဲခေါင်(သို့ မဟုတ်) သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မဲခေါင် နှိပ်နင်းမှ အန္တရာယ်ကင်း ကြတော့မည်။

“မနက်က ဆိတ်တွေ အပြင်လွှတ်တော့မှ တစ်ကောင်ပျောက်နေလို့ရှာတော့ ခြုံထဲမှာသေနေပြီလေ။ ကြက်တွေ ဆိတ်တွေက မဲခေါင် မွေးထားတာဆိုတော့ သူတို့ သခင်ကို မရုန်းကြဘူးပေါ့ကွာ’

“အဘရေ...ဒီအတိုင်းဆို မဲခေါင်က အရင် မဲခေါင် မဟုတ်တာသေချာပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လုံးဝမမှတ်မိဘူး။ သူ့လုပ်ရပ်တွေကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေကို လည်ချောင်းဖောက် သွေးစုပ်နေပြီ...”

“အေး... သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မောင်မဲခေါင်ဖြစ်နေပြီ...”

အောင်မောင်းစဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ထန်းပင်မှကျသည်မှ ယနေ့ထိ မဲခေါင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ သံသယဝင်စရာ

တွေရှိသည်။ အောင်မောင်းက ဆရာမင်းနေလတပည့်၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကပ္ပိယဖြစ်ခဲ့တော့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို သုံးသပ် နိုင်သည်။

သည်ကိစ္စကို လွယ်လွယ်လွတ်လွတ်ထားလို့မရ။

ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေကို အမှန်တရားအတွက် အခြေရှာ ရမည်။

တွေ့ကြသေးတာတာပေါ့...

သူငယ်ချင်းမဲခေါင်ရယ်... ခုတော့...

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မောင်မဲခေါင်ရယ်...

“အဘ ဗိတ်မူပါနဲ့ ကျွန်တော်သည်ကအပြန် ဆရာ တော်ဝင်ဖူးရင်း ဆရာမင်းနေလကို အခြေအနေပြောပြမယ်။ ဒီကိစ္စကို အဘမြိုင်ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးဖို့ပဲလိုတယ်။ ကာယကံရှင်မိသားစု မကျေနပ်ရင် စီစဉ်ရခက်တယ်...”

“မောင့်အောင်မောင်းရယ်...မင်းလဲ မိသားစုလိုဖြစ် နေပါပြီ။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ရန်ကလွတ်ဖို့ မင်းကို တာဝန်ပေး ပါတယ် လူလေးရယ်”

“ဒါဆို ခုစပြီးလှုပ်ရှားမယ်။ အဘ ကျွန်တော် လိုအပ်
တာတွေပြင်ထားဖို့ ရွာထဲက တစ်ယောက်လွှတ်ပြောခိုင်းမယ်။
ကျွန်တော်သွားပြီ...”

အောင်မောင်း စစ်ဆင်ရေးစပြီး...

ဆရာတော်နှင့် ဆရာမင်းနေလကို လျှောက်ထားပြော
ကြားမည်။

လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးရမည်။

မကြာမီ...သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မောင်မဲခေါင်ဘာဝမှ အူဝ
မှန်ကိုသိရတော့မည်။

မင်းဘယ်ပြေးမလဲ မဲခေါင်အတုရယ်...သွေးစုပ်ဖုတ်
ကောင်ကိုနှင်ထုတ်ပြီးလျှင် အားလုံးအဖြေမှန်ကို သိကြရတော့
မည်။

အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလည်း ခဏတာ
ရလိမ့်မည်လေ...။

“ဟေ့ကောင်... သူငယ်ချင်းအောင်မောင်း”

အောင်မောင်းမှာ အဘမြိုင်နှင့် စကားပြောပြီး ကသစ်
မြိုင်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆရာတော်အားတွေ့ရန် အိုးဘို
သုဿန်ရွှေမှ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်း
ရွှေမှလမ်းမှာ နှစ်ဖက်သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်းမှုဖြင့် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက် မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ အောင်မောင်းကို ပျဉ်းပပင်
ပေါ်မှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။ အောင်မောင်း ပျဉ်းပပင်
ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ ဘာကိုမျှမတွေ့၊ သို့သော် အသံ
ရှင်က ရင်းနှီးသူအသံမို့ ရပ်စောင့်လိုက်သည်။

“အောင်မောင်း... ငါပါကွ၊ မဲခေါင်ပါ...”

“ဟ... မဲခေါင်... မင်းအသံကြားရပြီး ဘာမှမမြင်ရ
ပါလားကွ...”

“ငါ့ကို... ကူညီပါအောင်မောင်း...”

“မင်း... အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်လေ။ ခုဘယ်လို
ဖြစ်လို့ရောက်လာတာလဲ...”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒါကိုရှင်းပြချင်လို့။ မင်းတွေ
ခဲတာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ပေမယ့် ဝိညာဉ်က သဘက်ကြီးကွ”

“ဟေ... ဘယ်လို မဲခေါင်...”

“ငါက သစ်ပင်ပေါ်ကကျပြီး အသက်ထွက်သေသွား
ပြီကွ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာ
သွားတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သဘက်ကြီး
ဝိညာဉ်က ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားတာပဲ။ ငါပြန်ဝင်လို့လဲ
မရဘူးကွ။ သူက ငါ့ထက်အစွမ်းရှိတယ်လေ။ အခု သူက
ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်နေပြီး သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ ရှင်သန်
နေတာကွ”

“စိတ်မကောင်းစရာဘဲ မဲခေါင်ရယ်...”

“အေး...မင်းကို အသံသာကြားပြီး ရှုပ်မပြနိုင်တာက
ငါ့အစွမ်းနည်းနေသေးလို့ကွ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ငါပြန်ရပြီး သင်္ချိုင်း
ရောက်ပြီးရင်တော့ ငါ့အစွမ်းတွေ ပြန်ရမှာပေါ့...”

“အေး... ငါတို့လဲ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မဲခေါင်ကို

မသင်္ကာလို့ အဘမြိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆရာတော်ကိုလျှောက်ပြီး ဆရာမင်းနေလနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ထွက်လာတာပဲကွ”

“ကျေးဇူးပါဘဲ အောင်မောင်းရယ်။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲက အတုဝင်နေတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကို ထုတ်နိုင်ရင် အားလုံး ပြေလည်သွားမှာပါ။ ငါဆုံးရတာတော့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ မိသားစုက ထန်းနဲ့လုပ်စားပြီး ထန်းနဲ့အသက်ထွက်ရ တာပါကွာ”

“ငါလည်း အချိန်မီ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်ရအုံးမယ်၊ စိတ်အေးအေးနေပါ သူငယ်ချင်း...”

အောင်မောင်းက သူစဉ်းစားချက်မှန်၍ ကျေနပ်နေပြီ။

အိပ်ရာထဲလဲနေသော မဲခေါင်ကို သူမယုံကြည်ခဲ့။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မဲခေါင်ဘဝကိုခွာချပြချင်ပြီ။

ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေအားကိုးရင်...

သွေးစုပ်ဖုတ် ထွက်ပေးရမည်သာ...

တော်တော်ရှုပ်တဲ့...

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မောင်မဲခေါင်ရယ်...။

ညနေပိုင်း နေဝင်ချိန်တွင် အိုးဘိုသုဿန်၌ လူစည်ကားနေပြီး အောင်မောင်းမှ ဆရာတော်နှင့် ဆရာမင်းနေလကို ရှင်းပြပြီး တမလွန်မှ မဲခေါင်ဝိညာဉ်တွေ့ရှိပုံ၊ မဲခေါင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးစုပ်ဖုတ်သရဲဝင်နေပုံ၊ ကြက်၊ ဆိတ်များ သွေးစုပ် ခံရပုံတို့ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဆရာမင်းနေလမှာ အောင်မောင်းကို မေးခဲ့သည်။

“မောင်အောင်မောင်း... မဲခေါင် ခန္ဓာကိုယ်နားရောက်တော့ ဘယ်လိုအနံ့တွေ့ရသလဲကွ၊ အပုပ်နံ့၊ အညှို့နံ့၊ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့တို့ပေါ့ကွာ...”

“ကျွန်တော်နေတဲ့ အချိန်မှာ မဲခေါင်ပါးစပ်က အပုပ်နံ့ပဲရပါတယ်ဆရာ...”

“အေး... အပုပ်နံ့ရရင် သရဲအစွဲပေါ့ကွ၊ အညှို့နံ့ရရင် စုန်းစွဲ၊ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ရရင် အစိမ်းသရဲပေါ့ကွ၊ ဒါဆို

အပုပ်နဲ့ဆိုတော့ မိခေါင်ကိုယ်ထဲမှာ သရဲပရောဂအစွဲ
သေချာတာပေါ့ကွ...”

ဆရာမင်းနေလမှ အိုးဘိုသုဿန်ဇရပ်နားမှ အုတ်ဂူ
တစ်ခုပေါ်တွင် အမဲသားဟင်း၊ ထမင်းနှင့် သောက်ရေတို့ကို
အစီအစဉ်တကျ ထားရှိသည်။ ရွာထဲမှ နတ်ဝင်သည်
ဒေါ်ပိန်သေးကို အုတ်ဂူဘေးတွင် မြေပြင်ပေါ်၌ လက်အုပ်
ချီလျက်နေရာယူထားသည်။ အဖော်ပါလာသော ရွာသား
များနှင့် အောင်မောင်းတို့က အနီးဆုံးဇရပ်ပေါ်တွင် မတ်တပ်
ရပ်လျက်ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ... သချိုင်းရှင်မကြီး၊ ဝိညာဉ်သခင်မ မဖဲဝါ
ခင်ဗျား၊ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်ကြီးများကိုလည်း ပူဇော်လျှောက်
ထားပြီးပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ထန်းပင်စုမှ ပယောဂ ပြဿနာရှိ
နေပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ကို ဝိညာဉ်ရှင်သခင်မ မဖဲဝါ ဖြေရှင်းမှ
ရမှာပါ။ ဝိညာဉ်ရှင် သခင်မကို အားကိုးပါတယ်။ မိသားစုမှ
မဖဲဝါကို အစားအစာများနဲ့ ပူဇော်ပါတယ်။ ရောက်ရာ
အရပ်က မြန်မကြာ ဆရာအမိန့်၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အစီ

အမံနဲ. မဖဲဝါ အမြန်ကြွရောက်လာပါ။ မဖဲဝါကူညီပေးပါ။
စေပိုင် ဆရာမင်းနေလ အမိန့်နာခံရင် ကြွရောက်စေ'

“ဝုန်း... ဝရော... ဝူး...”

“အူး... အူး... ဦး...”

အိုးဘိုသချိုင်းပတ်လည်မှ သစ်ပင်များလေတိုးသံများ
ကြားရသည်။ သချိုင်းပတ်လည်မှ ခွေးအူသံများလည်း ကြားရ
သည်။ ခွေးအူသံဆိုသော်လည်း စူးရှစွာပေါ်လာခြင်းမဟုတ်။
တစ် စုံတစ်ရာကိုမြင်၍ ကြောက်လန့်ပြီး ငြီးတွားသံမျိုးများ
ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသည်။ မကြာမီ သချိုင်းဝမှ ဖုန်တ
ထောင်းထောင်းထပြီး လေပွေတစ်ချက်စေ့လိုက်သည့် နောက်
တွင် မြင့်မြင့်မားမား လက်ကားကားနှင့် အရိပ်ကြီးတစ်ခု
သချိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတစ်ချက်စီတွင်
ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင်ကို
ရိုးတရိပ်မြင်လိုက်ကြရသည်။

မဖဲဝါသည် အစားအစာများပြင်ဆင်ထားသော ဂူပေါ်
သို့ တက်ရောက်ပြီး မင်းနေလညှို့ခံသည့် အစာများရှေ့တွင်

ရပ်နေသည်။ အရိပ်သာပေါ်သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်အတိအကျ မပေါ်။

ဒေါ်ပိန်သေးသည် ဝတ်ပြုနေရာမှ သချိုင်းဂူပေါ်သို့ လွှားခနဲ ရုန်တက်လိုက်သည်။ မဖဲဝါက ဒေါ်ပိန်သေးကိုယ်တွင် ဝင်ရောက်သွားပြီ။ ဧည့်ခံထားသောအစာများကို ဒေါ်ပိန်သေး အားပါးတရ သုံးဆောင်တော့သည်။

ဒေါ်ပိန်သေးမှ အစားအစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆရာမင်းနေလမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂူပေါ်တွင် အရိပ် မဲကြီးကလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။

“မဖဲဝါ အကူအညီလိုလိုပါ။ ထန်းတောမြိုင်မှာ ကျွန်တော့် တပည့်တစ်ယောက် ထန်းပင်ပေါ်ကကျပြီး သတိမေ့ သွားပါတယ်...”

“သတိမေ့တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မဲခေါင်က... သေသွားပြီ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပိညာဉ်ရှိသေးလို့ အိမ်မှာခေါ်ထားပါတယ်...”

‘အဲဒါ သူ့ခန္ဓာထဲကို သဘက်ကြီးဝိညာဉ်ဝင်နေတာဟဲ့။ သွေးစုပ်တဲ့ သဘက်ကြီး၊ ငါတို့သချိုင်းကနေ ခရီးလွန်ထွက်သွားတဲ့ သဘက်ကြီးက မဲခေါင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်နေတာ၊ မဲခေါင်က သူ့ခန္ဓာနားကပ်မရလို့ ဟောဒီ သချိုင်းဝက သစ်ပင်မှာ ပိုခိုနေရတာဟဲ့’

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကို ပြန်ထုတ်ပေးပါ မဲဝဲဝါ”

“အေး...ငါ့ခွေးကြီးတွေနဲ့ သဘက်ကြီးကို သချိုင်းထဲကို ငါခေါ်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မဲခေါင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အသက်မဲ့ပြီး သေတာသုံးလေးရက်ရှိတဲ့ လူသေကောင် လို့ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါကို မနက်မှ ပြေတူးပြီး ပြေမျှပ်မှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါ မဲခေါင်ခန္ဓာကိုယ် ပြေမျှပ်ပြီး သရဏဝံတင်ပါ့မယ်။ သူ့အတွက် အလှူပေးပြီး ကုသိုလ်အမှု ပေးဝေပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ မဲဝဲဝါကို အပ်နှံပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...ငါ့ခွေးကြီးတွေကို ထန်းတောထဲက မဲခေါင်အိမ်က သဘက်ကြီးကို ဆွဲခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ နင်တို့လမ်းဖယ်နေ...”

ဒေါ်ပိန်သေးသည် မဖဲဝါအသံဖြင့် စကားဆုံးသော်
 ဂူပေါ်တွင် ခွေလဲသွားသည်။ ဆရာမင်းနေလမှ ဇရပ်ပေါ်ရှိ
 အောင်မောင်းတို့ကိုခေါ်ယူပြီး ဒေါ်ပိန်သေးကို ဇရပ်ပေါ်
 တင်ခိုင်းသည်။ ဆရာမင်းနေလပါ ဇရပ်ပေါ်တွင် ရောက်
 ရှိသွားသည်။

ထိုစဉ် လေတိုးသံများ၊ ပြိုလဲသံများကြားရပြီး
 သချိုင်းဝတွင် ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင်မှ အရိပ်မဲကြီးတစ်ခုကို
 ခါယမ်းဆွဲကာလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့...ငါဝညာဉ်သခင်မ၊ သချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ
 ဖြစ်တယ်။ နင်ဟာ သဘက်ဘဝနဲ့ နာနာဘာဝလိုမနေဘဲ
 ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတဲ့ မဲခေါင်ခန္ဓာကိုယ်မှာဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးနေ
 ရတာလဲ”

“ကျုပ်...အစာစားချင်လို့ပါ...”

“ဟဲ့...သူရဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်ဖြစ် သူ့စည်းကိုယ့်စည်း
 စောင့်ပြီးနေကြရတာ။ နင်က စည်းမစောင့်ဘဲ လူ့ဘဝမှာ
 သွားနှောင့်ယှက်နေလို့ ခုလို သချိုင်းထဲကို ငါပြန်ခေါ်လာတာ။

သွားတော့ နင့်နေရာကို၊ နောက်တစ်ခါဆို နင့်ကို ဒဏ်ခတ် လိုက်မယ်”

မဲဝဲဝါက အသံဝါကြီးဖြင့် သဘက်ကြီးကို အမိန့်ပေး သည်။ မဲဝဲဝါ၏ ခွေးကြီးများက သုဿန်အနောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မဲဝဲဝါလည်း ဖြုတ်ကနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သည်တော့မှ ဆရာမင်းနေလ လှုပ် ရှားရပြီ။ မဲဝဲဝါသဘောကိုလည်း သိရပြီ။ လူနှင့်ဆက်သွယ်ရန် နတ်ဝင်သည်ကို အသုံးပြုသော်လည်း နာနာဘာဝကို အမိန့် ပေးလျှင် မဲဝဲဝါကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ...ဒီအချိန်ဆို မဲခေါင် အသက်ထွက်သွားပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပုပ်နဲ့ပေးလိမ့်မယ်။ အဘမြိုင်ဆီကို မင်းတို့သွားပြီး မဲခေါင်အလောင်းကို အိမ်ရှေ့ထုတ်ပြင်ထား၊ မိုးလင်းတာနဲ့ အိုးဘိုသချိုင်းမှာ အသုဘချဖို့လုပ်၊ ဘုန်းကြီး နေပင့်တာနဲ့ မြေတူးဖို့ကျန်ခဲ့၊ တို့တတွေ လုပ်ထားမယ်”

အောင်မောင်းတို့လူငယ်တစ်စု ထန်းတောသို့ထွက် လာခဲ့သည်။ စိတ်တော့မကောင်းလှ သူတစ်ပါးဝိညာဉ်ဖြင့်

အသက်ရှိသလို ဖြစ်နေသော ဖုတ်ဝင်နေသူ မဲခေါင်ကို လွတ်
မြောက်အောင်လုပ်လိုက်ရပြီ။

သို့သော် မဲခေါင် အသက်တော့ ပြန်မရှင်နိုင်။

မဲခေါင်ဝိညာဉ်နှင့် ခန္ဓာ လွတ်ကင်းရာတမလွန်
ဆီသို့...

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မဲခေါင်ဘဝမှ လွတ်ပြီ။

လူနှင့်နာနာဘာဝတို့ ဆက်သွယ်မှု၊

ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာတွဲဖက်မှု၊

ဝိညာဉ်လွင့်ပျော့စဉ် အငှားခန္ဓာမြှောင်သော

ဝိညာဉ်နာနာဘာဝတို့အကြောင်းကို

အောင်မောင်းစဉ်းစားမိသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း မိမိလုပ်ရပ် မှန်ကန်
သဖြင့် သူငယ်ချင်းမဲခေါင် တမလွန်ဘဝ၌ ဘဝကူးကောင်း
ချေပြီ။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မဲခေါင်ဘဝသည်

ဝိညာဉ်သခင်မ သင်္ချိုင်းရှင်မ မဲဝဲဝါ၏အစွမ်းဖြင့်

တမလွန်တွင် ကျေနပ်နေမည်သာ.....။

ကောင်းကျိုးလိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ...။

မင်းသိလ